

Arrest

nr. 238 050 van 7 juli 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2020.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2020 waaruit blijkt dat de partijen op een latere datum worden opgeroepen.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juli 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HAUQUIER *loco* advocaat F. GELEYN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 10 september 2017 en heeft zich vluchteling verklaard op 20 september 2017.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 7 september 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 16 mei 2019.

1.3. Op 12 juli 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, S.(...) A.(...), bent een Palestijnse inwoner van Gaza. U bent een soennitische moslima. U bent als vluchteling geregistreerd bij UNRWA. Samen met uw echtgenoot A.(...) A.(...) (O.V.° 8.504.999) hebt u zeven kinderen van wie twee minderjarigen bij u in België wonen, F.(...) en A.(...). De rest van uw kinderen woont in Gaza.

U sluit zich volledig aan bij de asielmotieven van uw echtgenoot. U verklaart zelf geen persoonlijke problemen te hebben ondervonden in Gaza. U verliet Gaza omwille van de bedreigingen die uw man ontving van Hamas omdat hij als prediker in moskeeën Hamas bekritiseerde. Zo werd hij meermaals telefonisch alsook mondeling bedreigd door Hamas. Daarnaast werd uw woning een keer in brand gestoken in 2012 en een keer ook beschoten. In december 2016 zat u samen met uw man in de auto toen enkele gemaskerde mannen op jullie auto begonnen te schieten. Jullie konden net op tijd weggrijpen.

Omwille van al deze bedreigingen regelde uw man jullie vertrek uit Gaza met hulp van iemand in Spanje. Zo verlieten jullie Gaza op legale wijze via de grenspost Rafah op 7 maart 2017. Jullie namen een vliegtuig van Cairo en kwamen in Spanje aan waar jullie zes maand lang bleven. Uw echtgenoot werd daar geopereerd aan zijn hart en hij werkte verder in een Islamitisch Centrum daar. Jullie hebben daar geen verzoek ingediend om internationale bescherming en kwamen op 10 september 2017 naar België om hier jullie verzoek om internationale bescherming in te dienen. In Spanje was namelijk veel racisme.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u samen met uw man de volgende documenten neer: uw paspoort, het paspoort van uw man en van uw zoon, de kopie van het paspoort van uw dochter, uw identiteitskaart, de identiteitskaart van uw man, de kopie van uw UNRWA-registratiekaart, de kopie van jullie huwelijksakte, drie elektriciteitsfacturen uit Gaza, een brochure van uw vereniging waar uw man de voorzitter van was, kopie van een schadeattest van uw huis, een kopie van een document uitgereikt door Fatah die jullie problemen bevestigen en de kopie van een document dat de aanhouding van uw zoon K.(...) attesteert.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, waarnaar artikel 55/2 van de vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die bijstand of bescherming genieten van een orgaan of instelling van de Verenigde Naties zoals het UNRWA, moeten worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt niet wanneer de bijstand of bescherming van het UNRWA om welke reden dan ook is opgehouden.

In dat geval moet bescherming van rechtswege worden toegekend aan de betrokkene, tenzij er een reden is om hem uit te sluiten om een van de redenen bedoeld in artikel 1E of 1F.

Uit uw verklaringen blijkt dat u onlangs de bijstand van de UNRWA verkreeg en een verblijfsrecht had in de Gazastrook (CGVS, p. 4)(document nr. 6). Er dient dus onderzocht te worden of het UNRWA u bijstand kan bieden overeenkomstig het mandaat dat het werd toegekend door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ) beoordeelde in het El Kott-arrest (HJEU, C 364/11, El Kott e.a. tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, 19 december 2012) de draagwijdte van artikel 12, lid 1, sub a), tweede volzin, van richtlijn 2004/83/EG – Minimumnormen voor erkenning als vluchteling of als persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, en in het bijzonder van de zinsnede “**wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden**”. Deze bepaling, die in de Belgische recht werd omgezet in artikel 55/2 van de vreemdelingenwet, bepaalt namelijk het volgende: “Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer:

a) hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. **Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden** zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn [...]”.

Het Hof van Justitie oordeelde dat de afwezigheid of het vrijwillig vertrek uit het gebied waar het UNRWA werkzaam is, niet kan volstaan om de in artikel 1D bedoelde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen. Volgens het Hof van Justitie houdt de bijstand van het UNRWA op als (1) het agentschap opgeheven wordt, (2) in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) of wanneer het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten de invloed en onafhankelijk van zijn wil. Wat dit laatste punt betreft, heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat hiervan sprake is wanneer de verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast. Het Hof van Justitie voegt eraan toe dat deze omstandigheden **individueel** moeten worden onderzocht (§§ 55 tot 65 van het voormelde El Kott-arrest).

Rekening houdend met de voorgaande elementen dient onderzocht te worden of u zich niet langer kan beroepen op de bijstand van het UNRWA in de Gazastrook wegens het ophouden van de activiteiten van de UNRWA, wegens de onmogelijkheid van het UNRWA om zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren of om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich volledig aansluit bij de asielmotieven van uw echtgenoot. U verklaart geen persoonlijke problemen te hebben ondervonden. Uw echtgenoot zou echter doelwit zijn geworden van Hamas waardoor jullie het land moesten verlaten (CGVS, p. 5). Het CGVS heeft na een grondige analyse van jullie beider asielmotieven besloten dat jullie niet aanmerking komen voor een internationale beschermingsstatuut. In hoofde van uw echtgenoot motiveerde het CGVS haar beslissing als volgt:

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw medische stukken blijkt immers dat u slecht te been bent. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u in een lokaal gehoord dat dichtbij de lift en ingang lag.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u noch de status van vluchteling, noch de status van subsidiair beschermde kan toegekend worden, dit om onderstaande redenen.

Hoewel u beweerde dat u sinds 2011 geregeld en op verschillende manieren met de dood werd bedreigd door Hamas, blijkt tevens uit uw verklaringen dat u toch nog de mogelijkheid had om elke dag

les te geven en elke dag te prediken in moskeeën van Hamas. U ging naar circa 25 verschillende moskeeën als prediker en als lesgever. U verklaarde zelf dat Hamas alle moskeeën in Gaza zelf controleerde en dat er geen moskeeën meer zijn die tot Fatah behoren. De moskeeën in Gaza zouden ofwel tot Hamas ofwel tot Tablik Aldawa of tot Jihadi Islami behoren. Uzelf ging naar alle soorten moskeeën (CGVS, p. 6-7). Deze verklaringen zijn in schril contrast met uw bewering lastiggevalen te zijn door Hamas omwille van uw preken tegen hun beleid. Indien Hamas last had van u en u wilde stoppen, hadden ze dit namelijk gemakkelijk kunnen verwezenlijken door u de toegang te ontfangen tot hun moskeeën. Dat dit al 25 jaar niet is gebeurd, is een element dat de geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen met Hamas zwaar ondermijnt.

Eén van de bedreigingsfeiten die u aanhaalde dateert van 2011-2012. Toen werd uw vereniging door de interne veiligheidsdienst van Hamas doorgelicht. Hamas vroeg u om de helft van de donaties die u kreeg voor uw vereniging aan hen af te staan omwille van de financiële problemen die ze hadden als gevolg van de blokkade. U ging hier echter niet mee akkoord. U hebt uitgelegd dat uw donoren dat niet zouden aanvaarden. Vervolgens hebben Hamasleden ermee gedreigd om uw vereniging te ontbinden. Daarop antwoordde u dat ze dat mochten doen indien uw vereniging niet in orde was. Ze vonden echter geen reden om uw vereniging te sluiten waardoor u verder deed met uw activiteiten tot aan uw vertrek (CGVS, p. 18). Deze vereniging bestaat nog steeds in Gaza (CGVS, p. 12). Dit incident toont ook aan dat Hamas niet van plan was en niet van plan is om u verder te vervolgen. Indien Hamas die intentie had, zouden ze wel manieren hebben gevonden om u lastig te vallen, hetzij via uw activiteiten als prediker, hetzij via uw hulpvereniging. Gezien het beeld dat u schetst van Hamas als een autoriteit die niets geeft om de wetten en die zomaar mensen aanhoudt en doodfoltert, zou dat de verwachte actie zijn van Hamas. Dat u dus toch nog verder mocht werken met uw vereniging, is een belangrijk teken dat Hamas u niet viseert.

Nog een ander element dat uw voorgehouden problemen met Hamas tegenspreekt, is het feit dat u op legale wijze Gaza mocht verlaten via de grenspost Rafah die bewaakt werd door Hamas zelf. U was in bezit van uw paspoort en identiteitskaart, evenals uw echtgenote, uw zoon en uw dochter. Als Hamas u in de gaten hield en vervolgens uw vertrek wilde tegenhouden, hadden ze dat aldus makkelijk kunnen bereiken aan de grens. U kon echter zonder enig probleem vertrekken naar Egypte. Er dient opgemerkt te worden dat u voordien ook vaak naar het buitenland ging via dezelfde grenspost vergezeld van uw echtgenote S.(...) A.(...). Uit uw verklaringen alsook uit de stempels op uw paspoort blijkt dat u wel twee keer werd tegengehouden, namelijk op 4 juli 2016 en op 19 december 2016. Deze stempels lieten echter zien dat u niet aan de Palestijnse grenspost Rafah maar wel aan de Egyptische grenspost werd tegengehouden, dus niet door Hamas of de Palestijnse Autoriteit maar wel door de Egyptische grensautoriteit. U werd bijgevolg teruggestuurd naar de Palestijnse grenspost Rafah.

In de laatste jaren hebt u meermaals gereisd naar verschillende landen, onder meer naar Turkije, Jordanië, Arabische Emiraten, China, Maleisië en Saudi-Arabië. In uw paspoort kan gelezen worden dat u 20 juni 2015 naar Turkije ging op basis van een visum kort verblijf samen met uw echtgenote. Daar verzamelde u immers donaties voor uw vereniging van Turkse zakenmannen (CGVS, p. 10). Jullie verlieten Turkije op 9 juli 2015 via de luchthaven. Op 10 juli 2015 kwamen jullie aan in Jordanië waar jullie tot 16 augustus 2015 bleven. De reden waarom jullie naar Jordanië gingen was omdat de neef van uw echtgenote daar woonde en jullie daarnaartoe had uitgenodigd. Na deze reis keerden jullie weer terug naar Gaza. Uw gedrag is opmerkelijk. U verklaarde immers meermaals dat u sinds 2011 bedreigd werd door Hamas en dat deze bedreigingen sinds 2014 intensiever werden en dat u uw reis uit Gaza al sinds 2015 aan het voorbereiden was maar dat het u niet lukte. Het mag dan ook verbazen dat u op het moment dat u de mogelijkheid had om niet meer terug te keren naar Gaza, geen gebruik maakte van die mogelijkheid. U kon immers ook ervoor kiezen om uw reis naar Europa vanuit Turkije verder te zetten of uw verblijf in Turkije te proberen te legaliseren. U besloot echter om toch naar Gaza terug te keren. U gevraagd waarom, antwoordde u dat u toen bang was door de verhalen van mensen die onderweg naar Europa omkwamen. Op dezelfde vraag antwoordde uw vrouw echter dat ze toen zelf weigerde om te vluchten omdat jullie dochter in Gaza toen zwanger was (CGVS, Notities van de echtgenote, p. 7). U gevraagd waarom u niet verder in Turkije bleef, haalde u aan dat Turkije u niet beviel omdat Turkse zakenmannen vroegen of u van Hamas was. Toen u zei dat u dat niet was, weigerden ze geld te geven voor uw vereniging (CGVS, p. 10). Dat u deze korte gesprekken met Turkse zakenmannen als reden aanhaalt om toch terug naar uw land te keren, waar u immers al meermaals met de dood werd bedreigd, kan niet overtuigen. Uw gedrag, alsook uw verklaringen en die van uw echtgenote spreken jullie vrees voor Hamas erg tegen.

Dat u geen gegronde vrees bij terugkeer koestert, werd ook duidelijk door uw gedrag in Europa. U verklaarde dat u al lang probeerde Gaza te verlaten en dat het u niet lukte, behalve deze laatste keer naar Spanje. Een kennis heeft u geholpen voor jullie visa en hij heeft voor u ook werk gevonden bij een Islamitisch Centrum in Spanje. U kreeg daar ook medische zorgen. U werd daar ook zelfs geopereerd. Jullie bleven daar in totaal zes maanden maar dienden er geen verzoek om internationale bescherming in. Gevraagd waarom, antwoordde u dat u nooit van plan was om internationale bescherming aan te vragen in Spanje omdat u hoorde dat de economische situatie daar niet goed was. U was van plan om naar een Scandinavisch land te gaan, meer specifiek Noorwegen. Na overleg met mensen die Noorwegen kennen, veranderde u echter van gedacht. Er werd u immers gezegd dat u daar geen kans zou maken op internationale bescherming. In plaats daarvan kozen jullie België. Op dezelfde vraag waarom jullie in Spanje geen internationale bescherming aanvroegen, antwoordde uw vrouw echter eerst dat ze niet wist waarom. Ze voegde eraan toe dat het in België beter is dan Spanje. Daaraan voegde ze al lachend toe dat het ook omwille van racisme is. Gevraagd wat ze hiermee bedoelde, antwoordde ze dat een Spaanse vrouw niet naast haar wilde zitten op de bus (CGVS, Notities van de echtgenote, p. 4). Deze redenen worden niet als substantieel beschouwd. Bovendien haalde uzelf het racisme in Spanje niet aan als reden om daar geen internationale bescherming aan te vragen in Spanje, en bovendien had u wel werk gevonden in Spanje als prediker in een islamitisch centrum waardoor uw andere reden vervalst. U verklaarde eerder op de DVZ overigens dat u niet terug wilde gaan naar Spanje omdat u daar bedreigd werd door Islamitische Staat omdat u de aanslagen in Madrid had veroordeeld (Verklaring DVZ, vraag 33). U maakte van deze bedreigingen echter geen melding van op het CGVS toen u dezelfde vraag gesteld werd. Aldus kunnen deze geenszins beschouwd worden als geldige redenen waarom iemand die op de vlucht is geslagen en die zich zes maand lang in een Europees land bevindt waar hij medische zorgen krijgt en waar hij werkt, daar geen internationale bescherming aanvraagt. Dat u deze kans niet greep en verder reisde zonder beroep te doen op de mogelijkheid tot het vragen van internationale bescherming in Spanje, ondermijnt uw vrees voor terugkeer naar Gaza in ernstige mate.

Bijkomend dient te worden gewezen op enkele tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van u en van uw vrouw, evenals op uw vage verklaringen betreffende de specifieke bedreigingen door Hamas. U haalde aan dat Hamas u een keer thuis heeft aangevallen. Ze zouden op uw huis geschoten hebben toen u thuis was. U gevraagd wanneer dat incident is gebeurd, kon u echter geen duidelijk antwoord geven. U verklaarde dat het in dezelfde periode van dreigementen voorviel. Gevraagd welke specifieke dreigementen, vermits u aanhaalde dat u al sinds 2011 bedreigd werd door Hamas, antwoordde u niet op de vraag. U verklaarde dat u altijd actief was als er gebeurtenissen waren door Hamas. Gevraagd hoe dat incident gebeurde, antwoordde u: "Ik weet niet. Het huis werd beschoten toen we binnen zaten" (CGVS, p. 19). Op dezelfde vraag antwoordde uw vrouw echter dat uw huis drie à vier keer werd beschoten. Toen ze geconfronteerd werd met uw verklaring dat dit maar één keer was gebeurd, paste ze haar antwoord aan. Ze verklaarde ineens ook dat het maar één keer voorkwam maar dat er toen drie à vier schoten gelost werden. Uit de lezing van haar verklaringen kan echter afgeleid worden dat ze duidelijk naar drie à vier verschillende schietincidenten verwees. Zo zei ze: "Het huis werd beschoten als hij in de buurt passeerde vooral als ze de auto van mijn man zagen" "Die kogels raakten soms de ramen of de lakens, dekens" (CGVS, p. 5). Deze tegenstrijdigheden evenals uw vage verklaringen over een dergelijk belangrijk incident dat u trof, zijn opmerkelijk en ondermijnen de geloofwaardigheid van deze dreigingsfeiten.

U legde ook vage verklaringen neer betreffende het verdere verloop van uw problemen in Gaza na uw vertrek. U verklaarde dat Hamas na uw vertrek twee à drie keer bij u thuis is binnengevallen. U weet echter niet wanneer deze invallen voorvielen (CGVS, p. 13). Verdere informatie daarover hebt u ook niet. Uw echtgenote kon evenmin details aanreiken over deze invallen. Ze bleef herhalen dat Hamas blijft langskomen en blijft naar jullie vragen. Ze wist evenmin wanneer Hamas voor het laatst is gekomen (CGVS Notities van de echtgenote, p. 3). Ook over uw twee zonen die opgesloten zouden zijn na uw vertrek, weet u weinig. Op de vraag waarom M.(...) opgesloten werd, antwoordde u: "Ik weet het niet waarom. Ik ken het probleem niet. Ze geven geen info" (CGVS, p. 14). Er kan nochtans verwacht worden van u dat u zich informeert naar deze feiten, temeer omdat uw kinderen daar nog altijd lastiggevallend worden door Hamas die als doel zou hebben u te intimideren, en gezien u met uw kinderen in contact bent.

Uit het geheel van bovenstaande vaststelling blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben.

De door u en door uw echtgenote neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Uw paspoort, haar paspoort, het paspoort van uw zoon, de kopie van het paspoort van uw dochter, uw identiteitskaart en die van uw echtgenote bewijzen allemaal jullie nationaliteit en herkomst uit Gaza, waaraan niet wordt getwijfeld. De UNRWA-kaart van uw vrouw bewijst dat ze bij UNRWA geregistreerd is, hoewel ze weinig hulp kreeg van UNRWA omdat ze met u, dus met een burger, is getrouwd (CGVS, p. 5; CGVS Notities van de echtgenote, p. 4). Jullie huwelijksakte bewijst jullie burgerlijke staat, waaraan evenmin wordt getwijfeld. De brochure van uw vereniging bewijst dat deze vereniging bestaat en dat u daar een rol in had. Dit wordt echter ook niet betwist. De drie elektriciteitsfacturen uit Gaza steunen uw herkomst uit Gaza. Het attest van schade dat u neerlegde geeft louter aan dat er in uw huis brand was op 14 april 2012 waardoor de brandweer moest ingrijpen. Er is aldus geen verwijzing naar de oorzaak evenmin staat erin vermeld of de brand opzettelijk werd gesticht of niet. Het document dat afgegeven is door Fatah en dat uw problemen moet bewijzen met Hamas betreft een gesolliciteerd document waaraan geen objectieve bewijswaarde verleend kan worden. Bovendien komt de inhoud ervan niet overeen met uw verklaringen. U verklaarde dat het document te maken had met het incident van 2016 waarbij u beschoten werd door Hamas. Dit document verwijst echter niet specifiek daarnaar. Hierop wordt enkel vaagweg vermeld dat u en uw echtgenote tegen Hamas waren en dat Hamas jullie daarom probeerde te vermoorden (document nr. 12). U legde ook een kopie neer van een document dat zou bewijzen dat uw zoon K.(...) aangehouden werd door Hamas. Op dat document vermeldt het Ministerie van Binnenlandse Zaken dat K.(...) aangehouden is bij hen sinds 11 maart 2018. Dit document heeft echter geen objectieve bewijswaarde vermits het niet gepaard gaat met geloofwaardige verklaringen. De informatie daarop vermeld spreekt uw verklaringen ook tegen. U verklaarde immers dat uw zonen drie é vier maand na jullie vertrek uit Gaza (in maart 2017) aangehouden werden (CGVS, p. 14). Dit document geeft echter aan dat uw zoon K.(...) pas op 11 maart 2018, dus een jaar na uw vertrek, werd aangehouden. Verder betreft dit document een kopie. Fotokopies hebben weinig bewijswaarde gezien ze makkelijk via allerlei knip- en plakwerk kunnen gefabriceerd worden.

Bijgevolg blijkt uit wat voorafgaat dat de persoonlijke feiten die u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming hebt aangehaald, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die u zou hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aantonen.

Uit de elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 2020, en dat de UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, haar opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen. In de Gazastrook beheert het UNRWA een groot aantal scholen, instellingen voor gezondheidszorg en voedselverdelingscentra, biedt microfinancieringsdiensten aan en volgt de meest kwetsbare vluchtelingen op. Het UNRWA beheert op het grondgebied 267 scholen met 262.000 leerlingen en technische en beroepsopleidingscentra in Gaza en Khan Younes bieden jaarlijks 1.000 (van de armste en meest kwetsbare) studenten de kans hun vaardigheden te ontwikkelen. Het UNRWA biedt volledige diensten voor primaire, preventieve en curatieve gezondheidszorg aan en biedt toegang tot secundaire en tertiaire diensten. De 22 gezondheidscentra van het UNRWA in Gaza ontvangen jaarlijks gemiddeld vier miljoen bezoekers. De vluchtelingen die het meest getroffen worden door opeenvolgend geweld en armoede, worden verzorgd door ziekenhuizen die gespecialiseerd zijn in geestelijke gezondheid, en in verschillende scholen steunen psychosociale adviseurs de kinderen die worden getroffen door de vijandelijkheden.

Bovendien blijkt uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 23 november 2018 dat het UNRWA met budgettaire tekorten af te rekenen heeft. De beschikbare informatie wijst er echter niet op dat de bijstand van het UNRWA vandaag niet meer werkzaam zou zijn in de Gazastrook of dat het UNRWA niet meer in staat zou zijn, zijn opdracht te vervullen. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat er voor het UNRWA 122 miljoen dollar werd aangekondigd tijdens een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van het UNRWA. Door de financiële crisis waarmee het UNRWA te maken kreeg in 2018 als gevolg van de verminderde bijdrage van de Verenigde Staten, werd het UNRWA geconfronteerd met een financieel tekort van 446 miljoen dollar. Door deze belofte, alsook door de bijkomende inspanningen van verschillende landen, kon het tekort van 446 miljoen dollar van het UNRWA worden teruggebracht tot 21 miljoen dollar.

Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat het mandaat van het UNRWA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook en dus nog altijd in staat is, zijn opdracht tot een goed einde te brengen.

Rekening houdend met de interpretatie van het HvJ in het voormelde “El Kott-arrest” van de zinsnede “wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden” blijkt uit wat voorafgaat dat : (1) het UNRWA niet is opgehouden te bestaan; (2) het UNRWA niet in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) u de door u aangehaalde feiten die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aannemelijk heeft gemaakt en u dus niet heeft aangetoond dat er, wat u betreft, “omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil” bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Het Commissariaat-generaal moet voorts onderzoeken of er, naast de problemen die u persoonlijk hebt aangehaald, in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil gedwongen werd de Gazastrook te verlaten omdat u zich hierdoor in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het UNRWA onmogelijk was om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Er dient te worden opgemerkt dat de regeling in artikel 1D van het Verdrag van Genève een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestina vluchtelingen en vergelijkbare categorieën van Palestijnen. Het is het bijzonder karakter van het Israëliisch-Palestijnse conflict dat geleid heeft tot de oprichting van het UNRWA: de personen die geregistreerd zijn bij het UNRWA kunnen, vanwege de specifieke aard van het conflict, materiële en humanitaire bijstand genieten. Geen enkele ander conflict of geen enkele andere gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die het UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is. Het is juist de bijzondere aard van het Israëliisch-Palestijns conflict dat, door het creëren van een belangrijke maar specifieke humanitaire nood, de verlenging van het mandaat van het UNRWA en de voortzetting van zijn acties, met name om de meest kwetsbare Palestijnen prioritair te helpen, rechtvaardigen. Door te stellen dat de humanitaire situatie in Gaza een element is dat an sich bestempeld moet worden als “een omstandigheid onafhankelijk van de wil van de desbetreffende persoon die hem dwingt het gebied te verlaten waar de UNRWA werkzaam is”, ontkent men de bestaansredenen van UNRWA zelf en aard van de bijstand die het UNRWA biedt. Het is precies wegens de moeilijke humanitaire situatie in Gaza dat het mandaat van UNRWA telkens opnieuw verlengd wordt. Om dezelfde reden behouden Palestijnen hun hoedanigheid van UNRWA-Palestijn want enkel in die hoedanigheid kunnen zij beroep blijven doen op de specifieke bijstand die het UNRWA biedt. Er kan dan ook niet van uitgegaan worden dat een UNRWA-Palestijn geen beroep kan doen op de bijstand van het UNRWA om de redenen die juist aan de basis liggen van zijn hoedanigheid van UNRWA-Palestijn en dewelke de toepassing van artikel 1D van het Verdrag van Genève in zijn hoofde rechtvaardigt.

Zoals hierboven vermeld, moet het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van het voormelde El Kott-arrest van het HvJ **individueel** worden aangetoond en mag men er zich dus niet toe beperken louter te verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. De noodzaak om het individuele karakter van de persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aan te tonen, wordt des te meer gerechtvaardigd omdat de situatie in de Gazastrook weliswaar vanuit socio-economisch en humanitair standpunt betreurenswaardige gevolgen heeft voor alle inwoners van de Gazastrook heeft, doch niet alle Gazanen, noch alle UNRWA-Palestijnen op dezelfde manier treft. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat Gazanen die over voldoende financiële, materiële of andere middelen beschikken, de gevolgen ervan voor zichzelf kunnen beperken [COI Focus Palestina Gaza, Classes sociales supérieures, van 19 december 2018]. Niettegenstaande een groot deel van de UNRWA-Palestijnen uiterst moeilijke levensomstandigheden kent, kan er aldus niet gesteld worden dat alle inwoners van de Gazastrook of elke UNRWA-Palestijn zich, wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook, in een **persoonlijke** situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Het Commissariaat-generaal meent dat het criterium “**ernstige onveiligheid**” in het El Kott-arrest van het HvJ een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) valt, en of de socio-economische situatie waarmee

de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Het Commissariaat-generaal meent dat de term “ernstige onveiligheid” die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, **dezelfde graad van ernst** moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van “ernstige schade” in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, (waarvan paragraaf 2, punt b inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM), aangezien er door het gebruik van de term “ernstig” een duidelijk parallelisme bestaat tussen de twee uitdrukkingen. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt weliswaar dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren volgens het EHRM aanleiding geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 EVRM. Echter, volgens het EHRM kunnen alleen **zeer uitzonderlijke** socio-economische omstandigheden of **dwingende** humanitaire redenen beschouwd worden als een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM (zie EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. tegen het Verenigd Koninkrijk, EHRM, S.H.H. tegen het Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. tegen het Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). Dit is het geval wanneer er sprake is van een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Een situatie van extreme armoede op zich volstaat aldus niet om artikel 3 EVRM te schenden. Zoals hierboven vermeld, krijgt een UNRWAPalestijn, juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA. Een UNRWA-Palestijn, moet in tegenstelling tot elke andere verzoeker om internationale bescherming, dan ook niet aantonen dat zijn socio-economische situatie veroorzaakt wordt door het opzettelijk of nalatig handelen van (niet-) overheidsactoren. Hij moet echter wel aantonen dat zijn socio-economische situatie dient bestempeld te worden als **een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid**. Hij moet met andere woorden aantonen dat zijn socio-economische situatie een situatie van extreme armoede betreft die gekenmerkt wordt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Aangezien er niet wordt betwist dat u een UNRWA-Palestijn bent die kort voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming de bijstand van de UNRWA heeft genoten, moet ervan uitgegaan worden dat u in geval van terugkeer naar de Gazastrook nog steeds de bijstand van UNRWA zal genieten. Overeenkomstig artikel 1D van de Vluchtelingenconventie dient u uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus, tenzij u aantoont dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook in een **persoonlijke** situatie van **ernstige onveiligheid** zal belanden en het voor UNRWA onmogelijk is u levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

U moet bijgevolg bewijzen dat uw persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u er terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waardoor u onmogelijk kunt voorzien in uw elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. U heeft twee huizen in Gaza en ook nog gronden (CGVS, p. 3). Zowel u als uw man verklaarden dat jullie het goed hadden, dat jullie niet naar België zijn gekomen omwille van armoede (CGVS, p. 4). Bovendien hebt u kinderen die werken. Uw man had ook altijd werk in Gaza. Jullie hebben ook familieleden in het buitenland die jullie in geval van nood kunnen bijstaan (CGVS Notities van de echtgenoot, p. 7-8). Jullie hadden ook toegang tot medische zorg in Gaza. U ging naar medische instellingen van UNRWA. Uw echtgenoot ging naar dokters en hij was in staat om zijn medicatie te kopen. U behoort aldus tot een hogere klasse in Gaza die werk heeft, die een auto heeft en die zich kan veroorloven vaak naar het buitenland te gaan.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er, wat u betreft, omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied te verlaten waarin de UNRWA werkzaam is, d.w.z. concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige socio-economische of medische problemen. U hebt ook geen concrete elementen aangebracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale

bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Het doelwit van deze aanslagen zijn de in de regio aanwezige politie en het leger. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van beryumbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 25 maart 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") komt echter duidelijk naar voren dat **Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet geviséerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.**

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. Deze operatie heeft een belangrijke impact gehad op het dagelijks leven en de bewegingsvrijheid van de Egyptenaren in het noorden van Sinai. Sinds augustus 2018 is er sprake van een afname van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er wordt melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds geïmproviseerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeleid in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen

dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die u zal verhinderen opnieuw onder de bijstand van UNRWA kan scharen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en rekening houdend met het gegeven dat u reeds beschikt over een Palestijns paspoort (zie documenten) zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Tot slot moet het Commissariaat-generaal onderzoeken of de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook van dien aard is dat u er bij een terugkeer in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen en het voor het UNRWA onmogelijk is om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Het Commissariaat-generaal herhaalt en benadrukt dat het criterium **“ernstige onveiligheid”** in het El Kottarrest van het Hof van Justitie **een mate van ernst én individualisering** (cf. supra) vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een situatie van veralgemeend geweld al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de veiligheidssituatie waarmee u in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in uw hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat de mogelijkheid dat een algemene situatie van geweld in een land een voldoende niveau van intensiteit bereikt dat een terugkeer naar dit land een inbreuk op artikel 3 EVRM met zich meebrengt, niet uitgesloten wordt door het EHRM, maar het Hof stelt duidelijk dat het een dergelijke benadering enkel en alleen zal hanteren in **de meeste extreme gevallen van algemeen geweld**. Het betreft aldus een **zeer uitzonderlijke situatie** (cf. EHRM, NA v. VK, nr. 25904/07, 17 juli 2008, §§ 114-115; EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226; en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54). Verder stelt het EHRM dat bij het beoordelen van de algemene veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met **meerdere factoren**, waaronder: (1) de vraag of de gebruikte oorlogsmethodes en tactieken door de partijen in het conflict van die aard zijn dat zij het risico op burgerslachtoffers of burgers rechtstreeks viseren; (2) het veel voorkomend gebruik van dergelijke methodes en/of tactieken door partijen betrokken bij het conflict; (3) het gegeven of het geweld lokaal dan wel wijdverspreid van aard is; en (4) het aantal burgers dat gedood, verwond of ontheemd is ingevolge de gevechten. (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 241; zie ook EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Rekening houdend met de criteria die het EHRM hanteert dient vastgesteld te worden dat artikel 3 EVRM een **vergelijkbare bescherming** biedt als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen immers bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, §226).

Gelet op het gegeven (i) dat het criterium “ernstige onveiligheid” een zelfde mate van ernst én individualisering vereist als deze die vereist is opdat er sprake kan zijn van een schending van artikel EVRM, (ii) dat paragraaf 2, punt b van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM; dat (iii) paragraaf 2, punt c van hetzelfde wetsartikel een vergelijkbare bescherming biedt als artikel 3 EVRM; en dat (iv) er door het gebruik van de term “ernstig” een duidelijk parallellisme bestaat tussen de term “ernstige onveiligheid” en “ernstige schade”, besluit het CGVS dat de term ernstige onveiligheid die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, **dezelfde graad van ernst** moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van “ernstige schade” in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Dit houdt in dat u niet kan volstaan met het verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook, doch dient aan te tonen dat er sprake is van een gewapend conflict, en dat dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig, veralgemeend geweld dewelke een dergelijke mate van intensiteit bereikt dat er moet besloten worden dat eenieder die terugkeert naar de Gazastrook louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden

behandeling, dan wel aan ernstig schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c Vw, en derhalve in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

*Uit de beschikbare informatie (zie de **COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 7 juni 2019** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20190607.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggeschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militair operatie "Operatie Beschermde Rand" startte. Meer recent, in maart en mei 2019, werd langeafstandsraketten afgevuurd op Israëlisch grondgebied. Deze werden beantwoord door Israëlische bombardementen waarbij doelwitten die een band hebben met Hamas en IS geviséerd werden. Tijdens de escalatie van het geweld in maart en mei 2019 veroorzaakten de Israëlische luchtaanvallen, hoewel zeer intens, weinig burgerslachtoffers. Sinds 6 mei 2019 is er een staakt-het-vuren van kracht.*

Anno 2018- 2019 werden Palestijnen hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de verslagperiode gedood (60-80%) of verwond (80-98%) werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot kwamen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook in eind maart en begin mei 2019 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij hoofdzakelijk burgerslachtoffers langs Palestijnse zijde gevallen zijn, is er actueel geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient besloten te worden dat u bij een terugkeer naar Gaza niet in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat besluit het CGVS dat een terugkeer naar Gaza, via de Sinai en de grensovergang te Rafah, actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières bestaan die een terugkeer naar Gaza belemmeren en u verhinderen de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Er dient dan ook besloten te worden dat de uitsluitingsgrond vervat in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto- artikel 1D van de Vluchtelingenconventie thans ook nog op u van toepassing is.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, en rekening houdend met de informatie waarover het CGVS

beschikt, kan u daarenboven de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van de artikelen 1A en 1D van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het algemeen beginsel van voorzichtigheid en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen).

In hoofddorde vraagt verzoekster om de erkenning van de vluchtelingenstatus. Verzoekster verwijst in een eerste onderdeel naar artikel 1D van het vluchtelingenverdrag en wijst erop dat de uitsluiting onder artikel 1D, lid 1 ophoudt van toepassing te zijn zodra artikel 1D, lid 2 in werking treedt. Een Palestijnse vluchteling wordt *ipso facto* of van rechtswege erkend in toepassing van artikel 1D, lid 2 "*wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden dan ook is opgehouden (...).*" Deze zinsnede werd geïnterpreteerd door het Hof van Justitie in het arrest El Kott. Het Hof stelt in dit arrest dat niet alleen gebeurtenissen die rechtstreeks verband houden met UNRWA, zoals de opheffing van het agentschap of de onmogelijkheid haar mandaat uit te oefenen, ertoe leiden dat de bijstand moet worden beschouwd als opgehouden. "*Om welke reden dan ook*" moet volgens het Hof zo geïnterpreteerd worden dat de "*redenen voor het ophouden van de bijstand ook kan voortvloeien uit omstandigheden buiten de wil van de betrokken persoon, die hem ertoe dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is, te verlaten.*" De beslissing is volgens het Hof ingegeven "*door dwingende omstandigheden onafhankelijk van de wil van de betrokken persoon.*" wanneer de persoon zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor UNRWA onmogelijk is hem in dat gebied de levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het belast is. Dit betreft geen cumulatieve voorwaarde. Verzoekster benadrukt dat ook UNCHR in zijn Guidelines on International Protection No.13: Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees stelt dat het begrip "*om welke reden dan ook is opgehouden*" niet restrictief geïnterpreteerd mag worden en dat er geen significant verschil bestaat tussen de objectieve redenen die UNHCR vooropstelt in de guidelines en de "*omstandigheden buiten de wil van de betrokken persoon*" zoals bepaald in het arrest El Kott.

In een tweede onderdeel betwist verzoekster het oordeel van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat geen geloof kan gehecht worden aan de door haar voorgehouden aanhoudende problemen met Hamas omwille van de activiteiten als prediker van haar echtgenoot. Zij formuleert haar verweer als volgt:

"1.1. Betreffende de redenen waarom verzoekende partij haar land van oorsprong heeft ontvlucht

De tegenpartij stelt dat uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij zich volledig aansluit bij de asielmotieven van haar echtgenoot en zelf verklaarde geen persoonlijke problemen te hebben ondervonden.

Vervolgens haalt de tegenpartij de redenen aan waarom de echtgenoot van verzoekende partij niet in aanmerking komt voor een internationaal beschermingsstatuut en past deze toe op verzoekende partij.

1.1.1 Met betrekking tot de problemen met Hamas

De tegenpartij is de mening toegedaan dat de geloofwaardigheid van de problemen van verzoekende partij in sterke mate ondermijnd wordt door het feit dat de echtgenoot van verzoekende partij de mogelijkheid had om elke dag les te geven en elke dag te prediken in moskeeën, ondanks het feit dat hij op verschillende manieren met de dood werd bedreigd door Hamas en dit vanaf 2011.

Verzoekende partij wenst hierover op te merken dat de controle van Hamas over de moskeeën slechts gedeeltelijk was en dat haar echtgenoot wel degelijk kritiek uitte over het algemeen beleid van Hamas. Haar echtgenoot werd hierover op verscheidene momenten aangesproken en bedreigd, doch dit weerhield hem er niet van om zijn mening te blijven prediken.

De controle van Hamas over de moskeeën reikt niet zo ver dat zij kunnen beslissen wie er al dan niet mag prediken.

Bovendien heeft de echtgenoot van verzoekende partij duidelijk verklaard dat hij predikte en lessen gaf op aanvraag van de mensen en dat hij dit geheel vrijwillig deed zonder hiervoor betaald te worden.

(...)

Voorts genoot de echtgenoot van verzoekende partij], als prediker een zeker aanzien, wat het aanzienlijk moeilijker maakte voor Hamas om hem tegen te houden zonder publiek gezichtsverlies te lijden of het volk tegen hen op te zetten.

1.1.2. Met betrekking tot de vereniging van de echtgenoot van verzoekende partij

Vervolgens stelt de tegenpartij dat de echtgenoot van verzoekende partij mocht verder werken met zijn vereniging en dat dit een belangrijk teken is dat de echtgenoot niet door Hamas gevisieerd werd.

Ter zake wenst verzoekende partij op te merken dat haar echtgenoot wel degelijk verklaard heeft dat de situatie met betrekking tot de vereniging veranderd was en dat de zaken niet goed gingen.

(...)

Bovendien heeft de echtgenoot van verzoekende partij verklaard dat hij tot eind 2016 betrokken was in die organisatie, maar daarna werd die overgenomen door ene Dr. W.(...) A.(...) K.(...).

Voorts wenst verzoekende partij op te merken dat de organisatie ondertussen de activiteiten heeft stopgezet.

Wat er ook van zij moet men aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel toe te kennen (...).

1.1.3. Met betrekking tot de wijze waarop verzoekende partij Gaza verlaten heeft

De tegenpartij stelt dat de voorgehouden problemen met Hamas worden tegengesproken door het feit dat verzoekende partij en haar echtgenoot op legale wijze Gaza mochten verlaten via de grenspost te Rafah.

Ter zake wenst verzoekende partij te wijzen op de verklaringen van haar echtgenoot, waar die op verscheidene momenten aanhaalde dat het verlaten van Gaza niet zonder problemen verliep en er uiteindelijk een som geld moest betaald worden om iemand van Hamas om te kopen en hen door te laten.

(...)

De tegenpartij kan dus niet zonder meer gevolgd worden waar zij stelt dat verzoekende partij zonder problemen kon vertrekken naar Egypte.

1.1.4. Met betrekking tot de beslissing om terug te keren naar Gaza in 2015

De tegenpartij lijkt moeite te hebben met het feit dat verzoekende partij niet getracht heeft om in 2015 haar verblijf in Turkije te legaliseren of vanuit Turkije naar Europa te reizen en stelt dat de verklaringen van verzoekende partij en haar echtgenoot niet overeenkomen.

Ter zake wenst verzoekende partij op te merken dat de reden om terug te keren naar Gaza inderdaad tweeledig was, enerzijds omdat de overtocht via de zee te gevaarlijk was en als bijkomende reden omdat de dochter van verzoekende partij op dat moment zwanger was.

1.1.5. Met betrekking tot het beschieten van het huis van verzoekende partij

De tegenpartij stelt dat de echtgenoot van verzoekende partij verklaarde dat het huis één keer beschoten werd, terwijl verzoekende partij het had over drie of vier verschillende incidenten.

Ter zake wenst verzoekende partij te verduidelijken dat het huis wel degelijk drie keer beschoten werd. Eénmaal toen haar echtgenoot thuis was, een tweede keer toen verzoekende partij alleen thuis was en een derde keer toen zij reeds weg waren. Zij werden door hun burens over deze laatste keer geïnformeerd.

1.1.6. Met betrekking tot de situatie van de twee zonen

De tegenpartij stelt dat verzoekende partij vage verklaringen aflegde over het verdere verloop van haar problemen in Gaza na haar vertrek en stelt meer bepaald dat zowel zij als haar echtgenoot weinig afweet van hun twee zonen die opgesloten werden na hun vertrek.

Voorts stelt de tegenpartij ook dat het document van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, waarin wordt gesteld dat K.(...) aangehouden werd door Hamas, geen bewijswaarde heeft vermits de informatie daarop de verklaringen van de echtgenoot van verzoekende partij tegensprekt. Zo wordt er gesteld dat de echtgenoot verklaarde dat hun zonen drie à vier maand na hun vertrek uit Gaza aangehouden werden, terwijl het document aangeeft dat dit één jaar na hun vertrek gebeurde.

Verzoekende partij wenst te wijzen op haar eigen verklaringen, alsook op die van haar echtgenoot, waarbij er wel degelijk uitgebreide informatie verstrekt werd.

(...)

Uit bovenstaande verklaringen blijkt niet alleen dat verzoekende partij en haar echtgenoot op de hoogte zijn van de reden waarom hun zonen werden opgesloten, maar ook informatie kunnen geven over de plaats waar ze werden opgesloten, hoe het met hen stelt, dat één van hen vrij werd gelaten, enzovoort.

Voorts blijkt ook duidelijk dat de echtgenoot van verzoekende partij getracht heeft om zijn broer in te schakelen om de andere zoon vrij te krijgen via bemiddeling, maar tevergeefs.

De tegenpartij gaat ook volledig voorbij aan het feit dat de echtgenoot van verzoekende partij aanhaalde dat er sprake is van twee aanhoudingen, met name een eerste maal drie à vier maanden na het vertrek van verzoekende partij uit Gaza en een tweede maal een jaar na hun vertrek. Dit verklaart de datum vermeld op het document dat werd neergelegd.

De tegenpartij kan dus niet gevolgd worden waar zij van mening is dat verzoekende partij en haar echtgenoot weinig weten over hun twee zonen die opgesloten werden en zich niet informeerden naar deze feiten.

Ten slotte wenst verzoekende partij op te merken dat de tegenpartij zich schromelijk vergist en het antwoord van haar echtgenoot op een vraag volledig uit de context haalt en poneert dat dit antwoord op een volledig andere vraag werd gegeven.

Zo stelt de tegenpartij: "Op de vraag waarom M.(...) opgesloten werd, antwoordde u: "ik weet het niet waarom. Ik ken het probleem niet. Ze geven geen info" (CGVS, p. 14)."

Doch, als men er het gehoorverslag van de echtgenoot van verzoekende partij op naleest merkt men het volgende op (gehoorverslag CGVS A.(...) A.(...) K A, p. 14):

"Waarom lieten ze M.(...) niet vrij?

Ik weet het niet waarom. Ik ken het probleem niet. Ze geven geen info. "

Het hoeft geen betoog dat deze (al dan niet bewuste) vergissing van de tegenpartij getuigt van een gebrekkige motivatie en een tekortkoming in de zorgvuldigheidsplicht die rust op de schouders van de tegenpartij. Het antwoord dat gegeven werd door de echtgenoot van verzoekende partij krijgt op die wijze immers een volledig andere connotatie. Men mag van een administratief orgaan, dat wel zéér ingrijpende beslissingen moet nemen over het leven van personen, verwachten dat men dit op een meer zorgvuldige wijze doet en dat men geen vragen bij antwoorden gaat verzinnen." Vervolgens geeft verzoekster een uiteenzetting aangaande het voordeel van de twijfel.

In een derde onderdeel merkt verzoekster op dat UNRWA geen bescherming biedt aan Palestijnse vluchtelingen vergelijkbaar met de bescherming die UNHCR biedt aan vluchtelingen die vallen onder de algemene vluchtelingendefinitie. De bescherming geboden door UNRWA is eerder een bescherming van sociale en economische rechten. Verzoekster geeft een uiteenzetting over de oprichting van UNRWA en UNCCP en benadrukt dat UNRWA de beschermingsfunctie van UNCCP nooit heeft overgenomen.

De mogelijkheid van UNRWA om haar opdracht te vervullen en bijstand te bieden aan Palestijnse vluchtelingen onder haar mandaat wordt beperkt door de structurele financiële problemen waarmee het agentschap kampt evenals door de politieke- en socio-economische situatie in Gaza, aldus verzoekster, die erop wijst dat UNRWA, wat betreft haar financiële middelen, afhankelijk is van de vrijwillige donaties

die door de verschillende lidstaten van de VN gegeven worden. Sinds jaren kampt de organisatie echter met een structureel en ernstig financieel deficit, wat logischerwijze een negatieve invloed heeft op haar werking en haar mogelijkheden om op een kwaliteitsvolle manier bijstand te verlenen aan de personen die zich onder haar mandaat bevinden. Deze reeds beperkte mogelijkheden komen nog meer onder druk te staan gezien de laatste politieke ontwikkelingen en het verliezen van één van de hoofddonors. Verzoekster licht toe dat de Verenigde Staten, de grootste donor van UNRWA, begin 2018 besloten om hun steun aan het agentschap drastisch te verminderen. Deze beslissing heeft een enorme impact op de situatie van Palestijnse vluchtelingen die zich onder het mandaat van UNRWA bevinden, aldus verzoekster, die te dezen citeert uit het *"Humanitarian Bulletin Lebanon, Issue 30, 1/11/2017-31/01/2018"* van OCHA, uit het artikel *"UNRWA services reduction start to bite"* van Middle East Monitor van 2 maart 2018, uit een rapport van de VN Veiligheidsraad (Implementation of Security Council resolution 1559 (2004); Twenty-seventh semi-annual report of the Secretary-General [S/2018/480], 21/05/2018) uit een bulletin van BADIL (Understanding the Political Underpinnings of UNRWA's Chronic Funding Crisis, Bulletin No. 27, june 2018), uit het rapport *"Gaza ten years later"* van UNSCO van juli 2017, uit het rapport *"Gaza. 100 thousand hours of isolation"* van Euro-Mediterranean Human Rights Monitor van januari 2017, uit het *"Economic Monitoring Report to the Ad Hoc Liaison Committee"* van The World Bank van 27 september 2018, uit het artikel *"Half a million fewer Palestinian refugees set to receive UN aid next year"* van Middle East Eye van 17 december 2018 en uit het *"Humanitarian Bulletin Occupied Palestinian territory"* van OCHA van september 2018. Verzoekster stelt dat uit deze bronnen en informatie duidelijk blijkt dat UNRWA sinds begin 2018 te kampen heeft met enorme financiële tekorten, bovenop de reeds penibele situatie waarin het agentschap reeds verkeerde. Het ziet er volgens verzoekster bovendien naar uit dat deze situatie er niet op zal verbeteren in de nabije en middellange toekomst. De Verenigde Staten hebben ondertussen immers duidelijk laten verstaan dat zij niet van zin zijn om hun beslissing in de nabije toekomst om te keren, aldus verzoekster, die in dit verband citeert uit een *"Press Statement on U.S. Assistance to UNRWA"* van 31 augustus 2018. Bovendien besliste de Belgische overheid, net zoals Nederland en Zwitserland, onlangs nog om haar steun aan UNRWA tijdelijk op te schorten ten gevolge van een gelekt intern rapport dat handelde over machtsmisbruik voor persoonlijk gewin en de onderdrukking van legitieme bezwaren. Het hoeft naar mening van verzoekster geen betoog dat dit een impact zal hebben op de werking van UNRWA en desastreuze gevolgen zal hebben voor de personen die afhankelijk zijn van deze steun. Verzoekster benadrukt dat, wanneer vastgesteld wordt dat UNRWA omwille van deze langdurige financiële problemen niet langer in staat is om effectieve bijstand te verlenen, dit volgens UNHCR kan beschouwd worden als een objectieve reden voor insluiting onder artikel 1D, lid 2 van het Vluchtelingenverdrag.

Verzoekster vervolgt dat wegens de actuele humanitaire -en veiligheidssituatie in Gaza, de socio-economische en humanitaire situatie er zo mensonwaardig is dat de standaard van artikel 3 EVRM bereikt is en dat gesproken kan worden van dwingende omstandigheden onafhankelijk van de wil van de betrokken persoon om het UNRWA-mandaatgebied te verlaten. Bovendien kan aangetoond worden dat alle burgers van Gaza het slachtoffer zijn van vervolging in de zin van artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag. De humanitaire situatie in Gaza die al desastreus was als gevolg van de blokkade opgelegd door Israël, is aanzienlijk verslechterd sinds de operatie *'Protective edge'*, de vernietiging van de tunnels en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten. De VN kondigde in augustus 2012 aan dat Gaza in 2020 een onleefbare plaats zal worden. In een rapport gepubliceerd in juli 2017 evalueert de VN de situatie in Gaza en komt het tot de conclusie dat de socio-economische en humanitaire situatie er nog sneller dan verwacht op achteruit gaat. Er is zelfs sprake van *"de-development"*. In 2017 en 2018 verslechterde de humanitaire situatie verder op significante wijze. De economie in Gaza staat ondertussen op instorten met belangrijke gevolgen voor de levensstandaard en de humanitaire situatie. Dit is het gevolg van de restricties opgelegd door Israël evenals van de verminderde humanitaire internationale hulp en verminderde transfers van de Palestijnse Autoriteit die de gevolgen van de opgelegde restricties in het verleden matigden. De verwachting is dat de sociaal-economische situatie er verder op zal achteruitgaan gezien de beslissing van Israël om de enige commerciële grens met Gaza te sluiten. Anno 2018 leeft 53% van de Gazanen onder de armoedegrens, de laatste 10 jaar is het BBP gedaald met 5,3%, ongeveer 1,3 miljoen Palestijnen in Gaza zijn voedsel onzeker en de werkloosheidsgraad bedraagt 54,9%. De Gazanen zijn in het algemeen sterk afhankelijk van humanitaire hulp. Het budgettekort van UNRWA heeft en zal een belangrijke impact hebben op de voorziening van elementaire gezondheidszorg, onderwijs en voedsel. De Gazastrook blijft bovendien lijden onder aanzienlijke stroomonderbrekingen. De toegang tot drinkbaar water is kritiek. Ook de gezondheidszorg in Gaza, voor zover deze al bestaande is, staat op instorten. Gazanen zijn daarom afhankelijk van medische zorgen buiten Gaza. Israël is echter strenger geworden bij het toekennen van vergunningen en ook de medewerking van de Palestijnse Autoriteit voor het bekomen van deze vergunningen zou gebrekkig zijn. Dit kost mensenlevens. Het tekort aan infrastructuur en de financiële

problemen van UNRWA hebben ook een impact op de kwaliteit van onderwijs. Fundamentele basismensenrechten worden aan de Gazaanse burgerbevolking op systematische wijze ontnomen. Deze situatie maakt het onmogelijk een menswaardig bestaan te leiden en heeft een impact op het algemeen mentaal welzijn. Verzoekster wijst er te dezen op dat zij ook aanhaalde dat er problemen bestaan met het ontvangen van hulp, toegang tot water en elektriciteit, et cetera.

Vervolgens gaat verzoekster in op de veiligheidssituatie in Gaza. Zij wijst erop dat de burgerbevolking van Gaza het slachtoffer is geweest van drie grootschalige Israëlische militaire operaties, te weten: Operation Cast Lead in 2008, Operation Pillar of Defense in 2012 en Operation Protective Edge in 2014. Daarnaast vinden er op regelmatige basis Israëlische invallen en luchtaanvallen plaats waardoor Gazanen in een voortdurende toestand van geweld en onveiligheid leven. Zij benadrukt dat de veiligheidssituatie in Gaza volatiel blijft en verwijst in dit verband naar *“Country of Origin Information on the Situation in the Gaza Strip, Including on Restrictions on Exit and Return”* van UNHCR. In 2018 was er sprake van overmatig geweld door de *Israeli security forces* in de *Occupied Palestinian Territory* (inclusief Gaza), waarbij 299 Palestijnen gedood werden, waaronder 57 kinderen, en 28.878 gewonden vielen. Dat de situatie op elk ogenblik kan escaleren wordt aangetoond door de Israëlische luchtaanvallen van 25 en 26 maart 2019 op Hamasdoelwitten in Gaza. Met de luchtaanvallen reageert Israël op raketten afgevuurd vanuit Gaza waardoor een familie van zeven in Israël gewond raakte. Ondertussen werden tientallen luchtaanvallen uitgevoerd op verschillende doelwitten in Gaza waaronder op dichtbevolkte plaatsen, residentiële gebouwen en andere private- en publieke structuren. Tientallen burgers moesten hun woning evacueren, twee Palestijnse burgers raakte gewond, residentiële gebouwen werden vernietigd of aanpalende woningen beschadigd en verschillende burgers werden ontheemd. Bovendien werden de grensovergangen tussen Gaza en Israël door de Israëlische autoriteiten afgesloten tot nader order en is toegang tot de visserszone in Gaza verboden. Volgens Gisha, een Israëlische ngo, maken deze maatregelen een collectieve bestraffing van de Gazaanse burgerbevolking uit. Dat de situatie op elk moment kan escaleren wordt verder aangetoond door het tweewekelijks rapport van OCHA in verband met de periode 12 tot en met 25 maart 2019, waaruit verzoekster een passage citeert. De verschillende militaire operaties, waarbij cruciale civiele infrastructuur zoals onder andere ziekenhuizen, scholen, Gaza's enige elektriciteitscentrale werden vernietigd, hebben bijgedragen aan de huidige desastreuze socio-economische en humanitaire situatie in Gaza. Verzoekster wijst er voorts op dat de Grote Mars van de Terugkeer nog steeds plaatsvindt op vrijdag en dat tijdens deze protesten ook in de eerste maanden van 2019 nog demonstranten werden gedood en verwond. Sinds 30 maart 2018 staat de teller van Palestijnen die gedood werden in de Gazastrook op 280 en 16.105 gewonden. Op 13 april 2019 werd er een Palestijnse jonge man van 18 jaar doodgeschoten in het noordelijke Rafah district wegens het 'negeren' van een gebod om te stoppen aan een militair checkpoint. De situatie escaleerde onlangs verder. Op 4 mei 2019 werden er namelijk honderd raketten afgevuurd vanuit Gaza richting Israël. Israël reageerde met massale luchtaanvallen alsook precisiebombardementen. Bij deze aanvallen die door Israël gelanceerd werden, werden ook burgers getroffen, alsook gebouwen van burgers. Het ziet er volgens verzoekster vooralsnog naar uit dat er niet meteen een einde zal komen aan de geweldplegingen in Gaza. Zij besluit dan ook dat het duidelijk is dat er wel degelijk sprake is van een uiterst volatiele situatie in de Gazastrook en dat deze veiligheidssituatie actueel nog steeds als problematisch aanschouwd dient te worden. Zij voegt hier nog aan toe dat de Gazanen bovendien leven onder het autoritair regime van Hamas dat bekend staat om zijn repressief regime en mensenrechtenschendingen op grote schaal. Volgens Human Rights Watch arresteert en foltert Hamas routinematig tegenstanders en personen die kritiek uiten op het regime. Niet enkel personen met een uitgesproken profiel zoals mensenrechtenactivisten, journalisten en Fatah-leden/sympathisanten worden vervolgd maar eveneens personen zonder specifiek profiel die zich bijvoorbeeld kritisch uitlaten op sociale media. Dit wordt mede aangetoond door de agressieve onderdrukking van de protesten georganiseerd onder de slogan *“We want to live”* die recent plaatsvonden in Gaza, aldus verzoekster, die ter staving van haar betoog verwijst naar de rapporten *“Two authorities, one way, zero dissent”* van Human Rights Watch van oktober 2018 en *“Another brutal crackdown by Hamas in Gaza”* van Human Rights Watch van 20 maart 2018. Verzoekster wijst er ook op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onlangs nog oordeelde dat de actuele veiligheidssituatie in de Gazastrook dusdanig erg is en overging tot de erkenning van de vluchtelingenstatus van een Palestijn (cf. RvV 8 april 2019, nr. 219 546).

Verzoekster vervolgt haar betoog, stellende dat in het onderzoek of de humanitaire of socio-economische omstandigheden een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaken in de zin van artikel 3 EVRM, het EHRM een onderscheid maakt tussen twee situaties. Wanneer de slechte humanitaire of socio-economische omstandigheden niet veroorzaakt worden door opzettelijke handelingen of nalatigheden van de publieke autoriteiten of niet-statelijke actoren, is er enkel sprake van

een schending van artikel 3 EVRM in zeer uitzonderlijke omstandigheden wanneer de humanitaire omstandigheden die pleiten tegen een verwijdering klemmend zijn. Dit is de redenering vooropgesteld in het arrest N.. In geval het risico op schadelijke socio-economische behandeling of schadelijke humanitaire omstandigheden veroorzaakt wordt door handelingen of nalatigheden van overheidsactoren of niet-overheidsactoren kunnen bepaalde levensomstandigheden wel gekwalificeerd worden als onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. In dat geval wordt de verantwoordelijkheid van de verdragsluitende staten inzake non-refoulement uitgebreid. Dit is de benadering gehanteerd in het arrest MSS. In dit arrest besloot het EHRM een hogere beschermingsstandaard op te leggen aan verdragsstaten die tevens Europese lidstaten zijn omdat ze specifieke verbintenissen zijn aangegaan onder EU-wetgeving ten aanzien van een specifieke groep personen die door het Hof als kwetsbaar bestempeld werd en die volledig afhankelijk is van overheidssteun, namelijk asielzoekers. De draagwijdte van het arrest MSS beperkt zich echter niet tot het specifieke kader van EU-verplichtingen. In het arrest Sufi & Elmi stelt het Hof een reëel risico op schending van artikel 3 EVRM vast in toepassing van de MSS-benadering voor wat betreft de omstandigheden in de ontheemden- (of Internally displaced persons, IDP) en vluchtelingenkampen in Somalië en Kenia. De slechte humanitaire omstandigheden in de kampen zijn immers volgens het Hof hoofdzakelijk het gevolg van rechtstreekse en onrechtstreekse handelingen van de partijen in het conflict. Verzoekster merkt op dat Gaza net zoals de Westelijke Jordaanoever een door Israël bezet gebied is. Volgens het Internationaal humanitair recht is de bezettende macht, de Israëlische staat, verantwoordelijk voor het bieden van bescherming en diensten aan de bevolking beschermd onder internationaal humanitair recht, met name de Gazaanse burgerbevolking. Gaza wordt, sinds de machtsovername door Hamas in juni 2007, door Israël beschouwd als "vijandige entiteit". Israël intensifieerde hierop de reeds bestaande blokkade en sloot het gebied hermetisch af. De militaire acties en de blokkade van de Gazastrook opgelegd door Israël maakt volgens de VN een collectieve bestraffing uit van de volledige bevolking van Gaza omwille van politieke redenen, aldus verzoekster, die nog stelt dat de desastreuze humanitaire situatie in Gaza het resultaat is van een illegale blokkade opgelegd door Israël en weerkerende militaire acties gericht op de burgerbevolking met als doel de onderwerping, afschrikking en collectieve bestraffing van de Palestijnse burgers. De systematische schendingen van internationaal humanitair recht en fundamentele mensenrechten zijn het gevolg van intentionele acties van de Israëlische staat. De situatie verergert bovendien verder door de politieke verdeeldheid tussen Hamas en de Palestijnse Autoriteit. In april 2017 escaleerde de situatie met de door de Palestijnse Autoriteit ingevoerde maatregelen tegen de Gazastrook die een negatieve impact hebben op overheidstoelagen, elektriciteitsbevoorrading en de mogelijkheid van medische behandeling buiten Gaza. Hamas en de Palestijnse Autoriteit sloten, door bemiddeling van Egypte, op 12 oktober 2017 een verzoeningsakkoord waarbij de Palestijnse Autoriteit volledige controle kreeg over de Erez-, Kerem Shalom- en Rafah grensovergang. Dit leidde echter niet tot het terugdraaien van alle opgelegde restrictieve maatregelen, noch tot een verbetering van de humanitaire situatie. Integendeel, de opgelegde maatregelen blijven de toegang tot levensmiddelen voor veel Gazanen negatief beïnvloeden. Ondertussen staat het akkoord op losse schroeven omwille van substantiële meningsverschillen tussen beide partijen. Verzoekster besluit uit het voorgaande dat in het onderzoek naar de vraag of een verwijdering naar Gaza zou neerkomen op een mogelijke inbreuk van 3 EVRM de MSS benadering moet toegepast worden. Wanneer de persoon zich in precare levensomstandigheden bevindt kan de verwijdering een schending van artikel 3 EVRM inhouden. Dit is een situatie van extreme armoede gekenmerkt door de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften te voorzien in combinatie met kwetsbaarheid, het geringe vooruitzicht op verbetering van de situatie binnen een redelijke termijn, aangegane EU-verplichtingen en internationale verplichtingen en de eventuele omstandigheid dat de precare leefomstandigheden het cumulatief gevolg zijn van algemeen geweld of discriminatie. Verzoekster meent dat, indien een persoon verplicht wordt om terug te keren naar Gaza, alwaar men kan spreken van een onmenselijke of vernederende situatie, dit een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM. Een persoon in Gaza verkeert immers, in tegenstelling tot wat wordt gesteld in de bestreden beslissing, in de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Palestijnse vluchtelingen vormen bovendien op zich een bijzonder kwetsbare categorie doordat hun ontheemding bestendig is in hun statuut dat nooit echt oplost in een volwaardig burgerschap. Er is daarenboven geen sprake van enig vooruitzicht op verbetering van de situatie binnen een redelijke termijn. Dat de situatie in Gaza een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt in de zin van artikel 3 EVRM die gelijkgesteld kan worden met vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag werd overigens reeds bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV nr. 150 535 van 7 augustus 2015, RvV nr. 182 381 van 16 februari 2017, RvV nr. 190 280 van 31 juli 2017 en RvV nr. 206 073 van 27 juni 2018).

In ondergeschikte orde vraagt verzoekster om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie in de Gazastrook, verwijst verzoekster naar wat hierboven ter zake uiteen werd gezet. Vooreerst wenst verzoekster op te merken dat zij wel degelijk verklaringen heeft afgelegd waarin zij te kennen gaf dat zij in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Het feit dat verwerende partij de verklaringen als ongeloofwaardig afdoet, *quod non*, doet hieraan geen afbreuk. Door te stellen dat "(e)venmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit" geeft verwerende partij volgens verzoekster blijk van het feit dat zij *in casu* gebruik maakt van een algemene, stereotiepe motivatie, die niet werd afgesteld op de individuele situatie van verzoekster, om haar beslissing te staven. Verwerende partij schendt dan ook in deze zin de op haar rustende motiveringsplicht, vermits het voor verzoekster niet duidelijk is op welke verklaringen verwerende partij zich baseert om te komen tot dergelijke motivatie. Vervolgens stelt verzoekster vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor de beoordeling van de (on)mogelijkheid om via de Rafah grensovergang terug te keren naar de Gazastrook baseert op objectieve landeninformatie weergegeven in de COI Focus "*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*" van 28 november 2018, geüpdatet op 28 februari 2019 en 25 maart 2019. Op basis van deze informatie acht verzoekster volgende elementen relevant bij het beoordelen of terugkeer naar Gaza via Rafah werkelijk praktisch en veilig mogelijk is:

- Voor terugkeer is een geldig Palestijns paspoort nodig dat volgens het Commissariaat-generaal gemakkelijk bekomen kan worden via de Palestijnse Missie in Brussel. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort. Het Commissariaat-generaal stelt dat, tenzij de persoon Hamas zelf op de hoogte brengt van de redenen voor zijn verblijf in België, er geen enkele reden is om aan te nemen dat het feit asiel te hebben gevraagd in België een hindernis vormt voor terugkeer naar Gaza.

De vraag stelt zich hoe Palestijnen aan de grens, die niet in het bezit zijn van de vereiste documenten en teruggedreven worden in toepassing van het Verdrag van Chicago met de verantwoordelijke luchtvaartmaatschappij naar het beginpunt van hun reis, opnieuw toegang krijgen tot Gaza. Bovendien is de grensovergang in Rafah, sinds de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit, opnieuw in handen van Hamas.

- De Egyptische autoriteiten hebben Egyptair gemachtigd Palestijnen in het bezit van een Palestijns paspoort of Palestijnse identiteitskaart in te schepen op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. De opening van de grensovergang in Rafah hangt af van de veiligheidssituatie in het noorden van de Sinai. Ook de organisatie van busvervoer van de luchthaven in Caïro naar Rafah wordt bemoeilijkt door de veiligheidssituatie en pendeldiensten worden in functie van de veiligheidssituatie georganiseerd. De bussen die Palestijnen vervoeren naar Rafah worden beveiligd door de Egyptische politie. De reis van de luchthaven naar Rafah neemt veel tijd in beslag en er zijn verschillende checkpoints waar telkens een bagagecontrole plaatsvindt. OCHA beschrijft Rafah als een '*unpredictable gateway*'. Uit landeninformatie blijkt dat er nog steeds regelmatig aanslagen gepleegd worden door extremistische groeperingen in het noorden van de Sinai waarbij de Egyptische politie, die het busvervoer van Palestijnen die terugkeren naar Gaza beveiligt, en het leger doelwit zijn. Er vinden nog steeds confrontaties plaats waarbij burgerslachtoffers vallen.

- Recente gebeurtenissen tonen aan dat de opening van de Rafah grensovergang steeds een onzeker gegeven is afhankelijk van een fragiel politiek evenwicht. Na vijf jaar grotendeels gesloten te zijn geweest, was de grensovergang sinds midden mei 2018 geopend nadat Hamas in november 2017 de controle had overgedragen aan de Palestijnse Autoriteit. Na spanningen tussen de twee fracties trok de Palestijnse Autoriteit haar personeel terug en nam Hamas de controle van de grensovergang opnieuw over waarop de grensovergang voor uitreis opnieuw werd afgesloten door de Egyptische autoriteiten. Ondertussen is de grensovergang in Rafah opnieuw geopend.

Hieruit volgt volgens verzoekster dat er wel degelijk praktische en veiligheidsbarrières zijn die de terugkeer naar Gaza belemmeren. Zij merkt op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor de beoordeling van de veiligheidssituatie in het noorden van de Sinai de maatstaven van de subsidiaire bescherming toepast terwijl volgens het standpunt van het UNHCR inzake artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag niet dient aangetoond te worden dat de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat burgers een reëel risico lopen het slachtoffer te worden van dit geweld en daardoor niet kunnen terugkeren, maar dat welke reden dan ook die terugkeer verhindert volstaat. Het is ook geen vereiste om individueel geïdende te worden. Verzoekster wijst erop dat deze Raad in twee recente arresten de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigt ten aanzien van Palestijnen afkomstig uit Gaza die niet onder het toepassingsgebied van artikel 1D Vluchtelingenverdrag vallen, omdat onvoldoende aangetoond is dat terugkeer via Rafah naar Gaza praktisch en veilig mogelijk is. De Raad baseert zich hiervoor op

actuele informatie waaruit blijkt dat de Rafah grensovergang opnieuw gesloten werd omwille van spanningen tussen Hamas en de Palestijnse Autoriteit waardoor de grensovergang, na terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit, opnieuw onder controle is van Hamas. De Raad stelt tevens dat de COI Focus *“Egypte. Veiligheidssituatie”* van 7 juni 2018, op basis waarvan het Commissariaat-generaal concludeert dat de veiligheidssituatie in het Noorden van de Sinai verbeterd is onvoldoende actueel is. De Raad wijst er bovendien op dat net uit deze informatie blijkt dat het busvervoer waarmee Gazanen naar de Rafah grensovergang vervoerd worden, beveiligd wordt door de Egyptische politie, die samen met het leger doelwit zijn van de extremistische groeperingen actief in het gebied. Het tart volgens verzoekster de verbeelding dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen lijkt te suggereren dat het voor Palestijnse vluchtelingen mogelijk is om onder politie of militaire begeleiding via Sinai, en uiteindelijk de Rafah grensovergang, Gaza te bereiken. Dit staat volledig haaks op het reisadvies dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken van België aan haar eigen onderdanen geeft en waaruit verzoekster een passage citeert. Er wordt ten stelligste afgeraden om naar Sinai te reizen, er wordt gesteld dat de Rafah grensovergang niet altijd open is en aangeraden om zich niet in de nabijheid van leger- of politievoertuigen te begeven. Er wordt met andere woorden een andere maatstaf gehanteerd voor de eigen bevolking dan voor Palestijnse vluchtelingen, die op zich al een meer kwetsbare groep vormen. Verzoekster verwijst ter zake nog naar de reisadviezen van Frankrijk en Nieuw-Zeeland en wijst er tevens op dat recentelijk de luchtvaartmaatschappijen British Airways en Lufthansa omwille van veiligheidsredenen alle vluchten naar Caïro opgeschort hebben. Het feit dat een terugkeer naar UNRWA-mandaatgebied, Gaza, niet mogelijk is omwille van praktische- en veiligheidsredenen is voldoende grond voor een *ipso facto* erkenning in toepassing van artikel 1D, lid 2 van het Vluchtelingenverdrag. Verzoekster merkt nog op dat de Raad oordeelt dat ook voor Palestijnen van Gaza die niet onder UNRWA-mandaat vallen, en waarop artikel 1D Vluchtelingenverdrag bijgevolg niet van toepassing is, de mogelijkheid tot terugkeer een belangrijke overweging vormt bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het element van terugkeer dient volgens de Raad betrokken te worden bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade, bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. De Raad acht het feit dat een Palestijn om Gaza te bereiken door onveilig gebied, met name de Egyptisch Sinai, moet reizen een wezenlijk element bij de beoordeling van de subsidiaire bescherming. De Raad past hiervoor *mutadis mutandis* de redenering van het EHRM in het arrest *Salah Sheekh* en de rechtspraak van de Raad van State toe, waarbij rekening gehouden wordt met het reëel risico op ernstige schade dat een persoon mogelijks bij terugkeer naar zijn land van herkomst zou lopen omdat hij binnen dat land door onveilige gebieden moet reizen om zijn bestemming te bereiken. Verzoekster wenst in dit verband nog de aandacht te vestigen op het rapport *“Country of Origin Information on the Situation in the Gaza Strip, Including on Restrictions on Exit and Return”* van UNHCR van 13 februari 2018. Verzoekster is zich er van bewust dat deze informatie dateert van meer dan een jaar geleden, maar is er van overtuigd dat het een goed zicht schept op de situatie in het nabije verleden en de verwachtingen die men kan hebben naar de toekomst toe. Bovendien wijst verzoekster er op dat de transporten richting de Rafah doorgang, enkel en alleen vertrekken indien deze doorgang daadwerkelijk open is. Tot dat moment worden Palestijnen in detentie gehouden in de luchthaven van Caïro en dit voor onbepaalde termijn, alleszins totdat de doorgang terug vrij is, wat onzeker kan zijn gezien de huidige omstandigheden. Onderweg wordt er op regelmatige wijze haltgehouden bij de verschillende *checkpoints*. Eén bepaalde stop betreft de overgang van het Suez kanaal, waar Egypte de brug heeft afgesloten en de overtocht per ferry gebeurd. De wachttijden kunnen lang zijn vooraleer men deze oversteek kan maken. Hierbij komt dat men de Rafah doorgang moet bereiken voor 7 uur 's avonds, het moment dat de avondklok intreedt. Indien men na 7 uur 's avonds aan de doorgang aankomt zal men zich verplicht zien om daar ter plekke te blijven overnachten, zonder enige vorm van bescherming.

Tot slot betwist verzoekster de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de actuele veiligheidssituatie in de Sinai. Zij haalt in dit verband het artikel *“Despite military campaign, security concerns persist in Egypt's North Sinai”* van 21 februari 2019, het rapport *“Human Rights in the Middle East and North Africa: Review Of 2018 – Egypt”* van Amnesty International van 26 februari 2019, het rapport *“Egypt, events of 2018”* van Human Rights Watch, het artikel *“Egypt's Sinai, war on terror, and the 'deal of the century'”* van Al Jazeera van 3 juli 2018, het artikel *“Égypte: un attentat-suicide fait sept morts dans le Sinai”* van BBC van 9 april 2019, het artikel *“Military launches raids, airstrikes in North Sinai following deadly militant attack on checkpoint”* van Madamasr van 21 februari 2019 en het artikel *“Map update: security situation in Egypt's north Sinai”* van South Front van 26 februari 2019 aan. Zij besluit hieruit dat er, in tegenstelling tot wat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beweert, wel degelijk praktische en veiligheidsobstakels in de weg staan van een veilige terugkeer naar Gaza via de Rafah grensovergang.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoekster de vernietiging van de bestreden beslissing.

2.2. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

3. Nota met opmerkingen

Als bijlage aan de verweernota, waarin verwerende partij het gelijk van haar beslissing herhaalt, wordt de COI Focus "*UNRWA financial crisis and impact on its programmes*" van 9 augustus 2019 gevoegd.

4. Nieuwe elementen

4.1. Op 6 maart 2020 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus "*Territoires Palestiniens. Bande de Gaza. Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019*" van 10 september 2019, de COI Focus "*UNRWA financial crisis and impact on its programmes*" van 20 december 2019 en de COI Focus "*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*" van 9 september 2019.

4.2. Op 12 maart 2020 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota geworden waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*" van 6 maart 2020.

5. Voorafgaande opmerkingen

5.1. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoekster niet de minste toelichting geeft op welke manier zij de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

5.2. De Raad benadrukt voorts dat verzoekster de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1A van het Verdrag van Genève niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het vluchtelingenverdrag. Dit onderdeel van het middel mist aldus juridische grondslag.

6. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker

om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81).

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

7. De motieven van de bestreden beslissing

7.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekster conform artikel 1D van de vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt haar de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) de persoonlijke feiten die zij ter staving van haar verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die haar zou hebben gedwongen het gebied waar UNRWA werkzaam is te verlaten niet aantonen, zoals wordt toegelicht, (ii) uit de beschikbare informatie duidelijk blijkt dat het mandaat van UNRWA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook en dus nog altijd in staat is zijn opdracht tot een goed einde te brengen, (iii) niettegenstaande een groot deel van de UNRWA-Palestijnen uiterst moeilijke levensomstandigheden kent, niet kan gesteld worden dat alle inwoners van de Gazastrook of elke UNRWA-Palestijn zich wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt, uit haar verklaringen blijkt dat haar individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context, zoals wordt toegelicht, uit haar verklaringen niet blijkt dat er wat haar betreft omstandigheden buiten haar invloed en onafhankelijk van haar wil bestaan die haar zouden hebben gedwongen het gebied te verlaten waarin UNRWA werkzaam is, d.w.z. concrete en ernstige

veiligheidsproblemen of ernstige socio-economische of medische problemen, en zij ook geen concrete elementen heeft aangebracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat zij in geval van terugkeer naar de Gazastrook persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke en vernederende behandeling loopt zodat niet kan worden aangenomen dat zij de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève, (iv) haar, gezien het ongeloofwaardig karakter van haar verzoek om internationale bescherming, de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet niet kan worden toegekend, (v) uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook na een verblijf in het buitenland kunnen terugkeren naar dit gebied, dat men desgevallend vrij eenvoudig en op relatief korte tijd een Palestijns paspoort kan bekomen via de Palestijnse Missie in Brussel, dat het hiervoor voldoende is dat men over een identiteitskaartnummer beschikt zodat het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd dan ook geen hindernis vormt voor de uitreiking van het paspoort, dat Hamas niet tussenbeide komt in de uitreikingsprocedure van het paspoort, dat het niet langer vereist is om een transitvisum aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, dat de Palestijnse ambassade te Egypte in Cairo pendelbussen voorziet die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang te Rafah vervoeren, dat Palestijnen uit de Gazastrook die reizen naar of terugkeren uit Egypte niet geviséerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio, dat er in de Sinaï in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaat om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zodat er niet kan besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook, dat er geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort, dat de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open is geweest, dat de beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019 naar aanleiding van nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah ertoe heeft geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas doch de grensovergang na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019 voortdurend 5 dagen per week open bleef in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend is in beide richtingen, dat de raadpleging van diverse bronnen geen enkele aanwijzing opleverde dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft, dat verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen actueel evenmin melding maken van dergelijke problemen, verzoekster geen informatie aanbracht waaruit het tegendeel blijkt en uit haar verklaringen evenmin blijkt dat zij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijs van uitgegaan kan worden dat Hamas haar niet zal viseren bij een terugkeer naar Gaza zodat er, rekening houdend met het gegeven dat zij reeds beschikt over een Palestijns paspoort, geen redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat zij niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA en (vi) uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in de Gazastrook blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

7.2. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent,

zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 12 juli 2019 (CG nr. 1716870B), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

8. Onderzoek van de uitsluiting van vluchtelingenstatus

8.1. Juridische basis

Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2011/95/EU van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Het feit dat verzoekster als Palestijn een verblijfsrecht had in de Gazastrook en er de bijstand van de UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Uit niets kan afgeleid worden dat verzoekster elders een gewoonlijk verblijf had. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoekster van toepassing was.

De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoekster van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *Ei Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft zij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoekster van toepassing is.

Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit

standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

8.2. Beoordeling

Uit voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden wanneer (1) het agentschap opgeheven wordt, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen of (2) het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 55-65). Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bescherming of bijstand in hoofde van verzoekster “om welke reden ook is opgehouden”, dient aldus elk van deze omstandigheden te worden onderzocht.

8.2.1. Het mandaat en de activiteiten van UNRWA

Uit de COI Focus “*The UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 20 december 2019 blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 30 juni 2023, en dat UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, haar opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen. In de Gazastrook beheert UNRWA een groot aantal scholen, instellingen voor gezondheidszorg en voedselverdelingscentra, biedt microfinancieringsdiensten aan en volgt de meest kwetsbare vluchtelingen op. UNRWA beheert op het grondgebied 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat het mandaat van het UNRWA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook. Verzoekster brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Waar verzoekster opmerkt dat UNRWA geen bescherming biedt aan Palestijnse vluchtelingen vergelijkbaar met de bescherming die UNHCR biedt aan vluchtelingen die vallen onder de algemene vluchtelingendefinitie, dat de bescherming geboden door UNRWA eerder een bescherming van sociale en economische rechten is en dat UNRWA de beschermingsfunctie van UNCCP nooit heeft overgenomen, benadrukt de Raad dat nergens uit de bewoordingen vervat in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie kan worden afgeleid dat de “*andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen*” niet alleen bijstand, maar ook bescherming dienen te bieden. De Raad wijst er te dezen op dat de uitdrukking “*bijstand of bescherming*” dient te worden opgevat dat zij betrekking heeft op ofwel de bescherming die wordt verleend door “*een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties*” dan het UNHCR, ofwel de bijstand die wordt verleend door “*een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties*” dan het UNHCR. Indien een persoon thans van een of andere van deze instellingen ofwel de bescherming, ofwel de bijstand geniet is hij op grond van het eerste lid van artikel 1D uitgesloten van de vluchtelingenconventie. Het is dan het ophouden van respectievelijk deze bijstand of deze bescherming dat de toepassing van artikel 1D, tweede lid van de vluchtelingenconventie met zich meebrengt. Dat de in artikel 1D vervatte dichotomie bijstand-bescherming geenszins bestempeld kan worden als een aanwijzing dat enkel die organen van de Verenigde Naties die een beschermingsmandaat hebben onder het toepassingsgebied van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie ressorteren blijkt voorts uit paragraaf 142 van het UNHCR *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status* van december 2011. Hierin wordt gestipuleerd: “*Exclusion under this clause applies to any person who is in receipt of protection or assistance from organs or agencies of the United Nations, other than the*

United Nations High Commissioner for Refugees. Such protection or assistance was previously given by the former United Nations Korean reconstruction Agency (UNKRA) and is currently given by the United Nations relief and Works Agency For Palestine Refugees in the Near East (UNRWA) There could be other similar situations in the future". Ook al is de UNRWA in beginsel dus niet belast met het beschermen van de rechten, eigendommen en belangen van de Palestina Vluchtelingen, toch staat het buiten kijf dat de in 1949 opgerichte *United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East* één van de in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie vervatte "andere organen en instellingen van de Verenigde Naties dan UNHCR" is. Verzoekster dient derhalve aan te tonen dat zij zich persoonlijk niet langer op de bijstand van de UNRWA zou kunnen beroepen. De Raad verwijst in dit verband tevens naar hetgeen volgt.

8.2.2. De mogelijkheid voor UNRWA om zijn opdracht te volbrengen

Verzoekster verwijst in het verzoekschrift naar de structurele budgettaire tekorten van UNRWA, alsook naar de beslissing van de Verenigde Staten begin 2018 om hun bijdrage aan UNRWA stop te zetten. Deze beslissing heeft een enorme impact op de situatie van Palestijnse vluchtelingen die zich onder het mandaat van UNRWA bevinden, aldus verzoekster, die te dezen citeert uit het *"Humanitarian Bulletin Lebanon, Issue 30, 1/11/2017-31/01/2018"* van OCHA, uit het artikel *"UNRWA services reduction start tot bite"* van Middle East Monitor van 2 maart 2018, uit een rapport van de VN Veiligheidsraad (Implementation of Security Council resolution 1559 (2004); Twenty-seventh semi-annual report of the Secretary-General [S/2018/480], 21/05/2018) uit een bulletin van BADIL (Understanding the Political Underpinnings of UNRWA's Chronic Funding Crisis, Bulletin No. 27, June 2018), uit het rapport *"Gaza ten years later"* van UNSCO van juli 2017, uit het rapport *"Gaza. 100 thousand hours of isolation"* van Euro-Mediterranean Human Rights Monitor van januari 2017, uit het *"Economic Monitoring Report to the Ad Hoc Liaison Committee"* van The World Bank van 27 september 2018, uit het artikel *"Half a million fewer Palestinian refugees set to receive UN aid next year"* van Middle East Eye van 17 december 2018 en uit het *"Humanitarian Bulletin Occupied Palestinian territory"* van OCHA van september 2018. Verzoekster wijst er daarnaast op dat bovendien de Belgische overheid, net zoals Nederland en Zwitserland, onlangs nog besliste om haar steun aan UNRWA tijdelijk op te schorten ten gevolge van een gelekt intern rapport dat handelde over machtsmisbruik voor persoonlijk gewin en de onderdrukking van legitieme bezwaren. Het hoeft geen betoog dat dit een impact zal hebben op de werking van UNRWA en desastreuze gevolgen zal hebben voor de personen die afhankelijk zijn van deze steun, aldus verzoekster, die benadrukt dat, wanneer vastgesteld wordt dat UNRWA omwille van deze langdurige financiële problemen niet langer in staat is om effectieve bijstand te verlenen, dit volgens UNHCR kan beschouwd worden als een objectieve reden voor insluiting onder artikel 1D, lid 2 van het Vluchtelingenverdrag.

Uit de COI Focus *"UNRWA financial crisis and impact on its programmes"* van 23 november 2018 blijkt dat UNRWA, ingevolge de beslissing van de Verenigde Staten begin 2018 om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen, in 2018 met ernstige budgettaire tekorten te kampen had. Op een ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA werd evenwel 122 miljoen dollar toegezegd voor UNRWA. Door de financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de Verenigde Staten keek UNRWA voor 2018 op tegen een financieel tekort van naar schatting 446 miljoen dollar. Voormelde toezegging, samen met bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, goed voor een bijkomende 425 miljoen dollar, hebben ervoor gezorgd dat UNRWA's deficit gereduceerd werd naar 21 miljoen dollar. Op 19 november 2018 prees de commissaris-generaal van UNRWA de creativiteit waarmee het agentschap en de internationale gemeenschap de grootste financiële malaise ooit aangepakt heeft.

Uit de COI Focus *"The UNRWA financial crisis and impact on its programmes"* van 20 december 2019 blijkt dat UNRWA ook anno 2019 met budgettaire tekorten te kampen had. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1.2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA 110 miljoen dollar opgehaald, waardoor het nog opkeek naar een tekort van 101 miljoen dollar. Op 29 juli 2019 beloofde de Verenigde Arabische Emiraten om nog 50 miljoen dollar bij te dragen, waardoor het deficit gereduceerd werd naar 51 miljoen dollar. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het senior management team van UNRWA besloten Nederland, Zwitserland en België de door hun beloofde bijdrages op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart. Voor Nederland gaat het om een bedrag van 13 miljoen euro. De opschorting van de bijdragen van Zwitserland heeft enkel een impact op de geplande bijdragen voor 2020 en dus niet op de 22.5 miljoen dollar die reeds werd toegezegd voor 2019. België had eerder in

2019 reeds een bijdrage van 6.25 miljoen euro betaald. De beslissing tot opschorting heeft betrekking op een bijkomende bijdrage van 5.35 miljoen euro. Op 6 november 2019 concludeerden de eerste besluiten van het interne onderzoek naar eventuele malversaties tot de afwezigheid van fraude of verduistering uit hoofde van de commissaris-generaal. Wel bracht het intern onderzoek beheerproblemen binnen de instelling aan het licht, wat leidde tot het ontslag van Pierre Krähenbühl aan het hoofd van UNRWA en tot de benoeming van zijn opvolger Christan Saunders. Als gevolg van deze wijzigingen hervatte België, net als andere internationale schenkers, waaronder Nederland, zijn steun. De Verenigde Arabische Emiraten heeft tevens een bijdrage van 25 miljoen dollar aangekondigd, de tweede en laatste betaling van de beloofde 50 miljoen dollar. In december 2019 heeft Qatar een nieuwe bijdrage van 20.7 miljoen dollar aangekondigd wat het totaalbedrag van de bijdragen van Qatar in 2019 op 40 miljoen dollar brengt.

Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in de Gazastrook of dat UNRWA er haar opdracht niet meer kan vervullen. De Raad herhaalt in dit verband dat uit voornoemde COI Focus van 20 december 2019 blijkt dat UNRWA in Gaza 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra beheert.

UNRWA's activiteiten in Gaza zijn evenwel niet beperkt tot het uitvoeren van de kerntaken waarmee het belast is. Het agentschap financiert bijkomend in zogenaamde noodprogramma's. Uit de informatie blijkt duidelijk dat de noodhulp die UNRWA levert in Gaza betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van zogenaamde *emergency appeals* of noodoproepen en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor het uitvoeren van de kernprogramma's in Gaza. De verminderde bijdrage van de VS in 2018 heeft er toe geleid dat UNRWA genoodzaakt was enkele maatregelen te nemen, teneinde de uitvoering van haar kerntaken, zijnde onderwijs, gezondheidszorg en hulpverlening – waarbij het verschaffen van voedselhulp als een absolute prioriteit wordt beschouwd – te kunnen blijven uitvoeren. Deze maatregelen hielden onder meer het aanpassen van andere noodprogramma's zoals daar zijn het "*Community Mental Health Programme (CMHP)*", het "*Job Creation Programme*". De ingevoerde maatregelen hebben voorts tot gevolg gehad dat diverse medewerkers hun job verloren, wat tot hevige reacties heeft geleid onder het personeel en de Palestijnse Vluchtelingen. Nergens uit de beschikbare informatie blijkt evenwel dat de budgettaire problemen waarmee UNRWA kampt tot gevolg hebben gehad dat UNRWA genoodzaakt was om te snoeien in de fondsen bestemd voor de uitvoering van zijn kerntaken. UNRWA kondigde weliswaar tijdens zijn internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 aan dat de voedselbedeling en kwaliteitsonderwijs in Gaza ernstig zou worden beïnvloed als de financiële noden van het agentschap voor 2019 niet zouden worden gedekt. UNRWA's deficit voor 2019 lijkt thans echter sterk te zijn afgenomen nu verschillende internationale schenkers, waaronder België en Nederland hun bijdragen hebben hervat, de Verenigde Arabische Emiraten een tweede betaling van 25 miljoen dollar hebben aangekondigd en ook Qatar een nieuwe bijdrage van 20.7 miljoen dollar heeft aangekondigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Gaza en nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

8.2.3. Redenen buiten verzoeksters invloed en onafhankelijk van haar wil die haar dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten

8.2.3.1. Vooreerst benadrukt de Raad dat het Hof van Justitie in voormeld arrest *El Kott* heeft geoordeeld "*dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, wanneer zij trachten te achterhalen of een persoon, om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil in feite niet langer de bijstand kon genieten die hem werd verleend alvorens hij het gebied verliet waarin het UNRWA werkzaam is, alle relevante factoren individueel moeten beoordelen. Artikel 4, lid3, van richtlijn 2004/83 kan naar analogie op deze beoordeling worden toegepast.*" (§ 64, eigen onderlijning).

Zo het HvJ niet gepreciseerd heeft welke relevante factoren individueel moeten beoordeeld worden, oordeelt de Raad dat minstens de volgende elementen in aanmerking kunnen genomen worden:

- de algemene veiligheidssituatie en de mogelijkheid tot terugkeer
- verzoeksters vluchtmotieven
- verzoeksters socio-economische situatie

- alle andere elementen eigen aan haar situatie die haar in een persoonlijke staat van onveiligheid kunnen brengen

De Raad wijst er voorts op dat UNHCR in haar *“Note on UNHCR’s interpretation of article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12 (1) (a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection”* een positie hanteert die gelijkaardig is aan de interpretatie van het Hof van Justitie. Blijkens deze nota mogen ook volgens UNHCR de woorden *“om welke reden ook is opgehouden”* in artikel 1D van de vluchtelingenconventie niet restrictief worden geïnterpreteerd. Zo moet volgens UNHCR elke objectieve reden buiten de controle van de betrokken persoon waardoor deze persoon niet (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, in aanmerking worden genomen. Zowel beschermingsgerelateerde als praktische, wettelijke of veiligheidsobstakels bij terugkeer zijn relevant bij deze beoordeling.

De Raad wijst er daarnaast op dat bij de beoordeling van een mogelijke persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in hoofde van verzoekster rekening dient te worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften volledig afhankelijk zijn van de goodwill van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

8.2.3.2. De mogelijkheid tot terugkeer

Opdat verzoekster (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, is uiteraard vereist dat zij op een veilige manier kan terugkeren naar de Gazastrook. De Raad oordeelt dan ook dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen.

Verzoekster betwist dat zij kan terugkeren naar de Gazastrook. Zij gaat uitvoerig in op de situatie aan de grensovergang te Rafah en de veiligheidssituatie in de Sinaï en betoogt dat er praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer naar Gaza belemmeren.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 25 maart 2019 en de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 9 september 2019 vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Rekening houdend met het gegeven dat verzoekster beschikt over een paspoort, dat verlopen is op 14 mei 2019, zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat zij niet over de mogelijkheid beschikt om een nieuw Palestijns paspoort te bekomen en terug te keren naar de Gazastrook.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinaï, waar zich de enige grensovergang

tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld *“Situation sécuritaire dans le Sinai Nord”*) blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van brembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de *‘Comprehensieve Operatie Sinai 2018’*, die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinai in juli 2019 het dorp Sadat bestormden en controleposten oprichtten langs de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal

terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Verzoekster brengt in het verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Immers, noch de argumentatie in het verzoekschrift, noch de verschillende reisadviezen voor Egypte, rapporten en persartikels waarnaar wordt verwezen zijn van dien aard om de grondige analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in de Sinai in een ander daglicht te plaatsen. Dat er zich in de Sinai nog veiligheidsincidenten en terreuraanslagen voordoen wordt in het voorgaande niet betwist en terdege in rekening gebracht. Nergens uit de door verzoekster aangehaalde informatie kan echter blijken dat de politie die de pendelbussen tussen Caïro en Rafah begeleidt of deze bussen zelf reeds het slachtoffer zouden zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost te Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen *verlaten* (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen *terugkeren* naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat de grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoekster bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over haar activiteiten in het buitenland en de redenen waarom zij de Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van dien aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa. Zo leest de Raad in de COI Focus "*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*" van 9 september 2019 dat Fedasil de vrijwillige terugkeer naar Gaza regelt. Voor vertrek worden kandidaat terugkeerders uitvoerig geïnformeerd over de procedure en mogelijke problemen. Na aankomst tracht Fedasil contact te houden en feedback te vragen. Terugkeerders reizen van Brussel naar Caïro met een vlucht van Egypt Air. In enkele gevallen was er sprake van kortstondige (enkele uren) vasthouding op de luchthaven in Caïro. Vanuit Caïro reizen de Palestijnen verder naar Rafah met een shuttlebus. De shuttlebus wordt dikwijls tegengehouden door de Egyptische autoriteiten, iedereen wordt dan gecontroleerd en dit zorgt vaak voor langdurig oponthoud. Fedasil stelt geen weet te hebben van problemen aan de grensovergang. Het agentschap benadrukt dat wel nauwgezet moet opgevolgd worden wanneer de grens open is en dat de vertrekken hierop moeten worden afgestemd, tevens in akkoord met Egyptair. Uit deze informatie blijkt

voorts dat Fedasil in het jaar 2019 reeds de vrijwillige terugkeer van 24 Gazanen heeft georganiseerd (tegenover 11 voor het ganse jaar 2018 en 1 in het jaar 2017).

Ook het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. Verzoekster bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit haar verklaringen dat zij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Aan de door haar voorgehouden problemen met Hamas kan immers geen geloof worden gehecht zoals blijkt uit wat volgt. Er kan dan ook redelijkerwijs van uitgegaan worden dat Hamas verzoekster niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. Verzoekster heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in haar hoofdte een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die haar zal verhinderen dat zij zich opnieuw onder de bijstand van UNRWA kan scharen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad *in casu* niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinaï en de grensovergang te Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van verzoekster naar Gaza belemmeren. Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt. In zoverre zij te dezen verwijst naar de arresten nr. 215 224 van 16 januari 2019 en nr. 216 474 van 7 februari 2019, volstaat het erop te wijzen dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich in de betreffende dossiers baseerde en die door de Raad onvoldoende actueel en/of volledig werd geacht, reden waarom werd overgegaan tot vernietiging van de toen bestreden beslissingen, ondertussen geüpdatet werd. De Raad benadrukt bovendien dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht dient te worden, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Waar verzoekster er nog op wijst dat recentelijk de luchtvaartmaatschappijen British Airways en Lufthansa omwille van veiligheidsredenen alle vluchten naar Caïro opgeschort hebben, benadrukt de Raad dat in het artikel dd. 21 juli 2019 waarnaar verzoekster verwijst weliswaar wordt gesteld dat British Airways en Lufthansa omwille van veiligheidsredenen alle vluchten naar de Egyptische hoofdstad Caïro opschorten, maar hierbij tevens wordt verduidelijkt dat dit bij British Airways het geval zou zijn gedurende zeven dagen en dat Lufthansa reeds de dag nadien de vluchten zou hervatten. Het is de Raad dan ook volstrekt onduidelijk op welke wijze verzoekster aan de hand van dit artikel meent te kunnen aantonen dat een terugkeer naar Gaza via Caïro en vervolgens de Sinaï en de grensovergang te Rafah actueel niet mogelijk zou zijn.

8.2.3.3. De actuele veiligheidssituatie in Gaza

Er dient evenwel tevens rekening te worden gehouden met de actuele veiligheidssituatie in de Gazastrook.

Uit de COI Focus "*Territoires Palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire*" van 7 juni 2019, de COI Focus "*Territoires Palestiniens. Bande de Gaza. Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019*" van 10 september 2019 en de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*" van 6 maart 2020 blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsverovering van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortievuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggedroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen

heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire operatie "*Operatie Beschermde Rand*" startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Ook meer recent konden dergelijke escalaties van geweld vastgesteld worden. Op 12 en 13 november 2018, na een mislukte operatie van Israëlische troepen op het grondgebied van Gaza, lanceerde Hamas een zware raketaanval op Israël. Als vergelding ging Israël over tot het bombarderen van zo'n 150 doelen gelinkt aan Hamas of de Islamitische Jihad. Dankzij bemiddeling van Egypte werd op 13 november 2018 een staakt-het-vuren afgekondigd.

Het geweld tussen Israël en Hamas flakkerde opnieuw op nadat een raket die maandag 25 maart 2019 "per vergissing" vanop de Gazastrook werd afgevuurd een woning raakte nabij Tel Aviv. Daarbij vielen zeven gewonden. Israël zette meteen de tegenaanval in en reageerde met verschillende raketaanvallen, die dan weer werden gevolgd door Palestijns geschut. Volgens het *Palestinian Centre for Human Rights* (PCHR) vonden op 25 en 26 maart 2019 twaalf uur lang tientallen Israëlische bombardementen plaats gericht op verschillende doelen in de Gazastrook. De Israëlische luchtmacht heeft 66 raketten afgevuurd op 34 doelen, inclusief woongebouwen en civiele voorzieningen, omdat deze volgens het leger een schuilplaats waren of nabij het kantoor van de veiligheidsdiensten gelegen waren. Zo werden vijf raketten afgevuurd op het gebouw al-Ghazali, een residentieel complex met tien appartementen en waarin tevens een verzekeringsmaatschappij gehuisd was. Ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Acht raketten werden afgevuurd op een gebouw met vier verdiepingen omvattende magazijnen gehuurd door de binnenlandse veiligheidsdienst van Hamas doch tevens acht appartementen. Het gebouw werd volledig vernield en ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Vier raketten hebben het bureau van de chef van het politiek bureau van Hamas volledig vernield en hierbij werden tevens de omliggende huizen en installaties beschadigd. In de haven van Khan Younes werden twee boten van de maritieme politie vernield en zes boten en visnetten zwaar beschadigd. Ook landbouwgronden waren doelwit van de bombardementen. Ten gevolge van deze bombardementen geraakten twee personen gewond. Zestien gezinnen, bestaande uit in totaal 83 mensen, waaronder 44 kinderen, werden ontheemd. Dankzij bemiddeling van Egypte onderhandelden de betrokken partijen sinds 25 maart met elkaar over de voorwaarden van een staakt-het-vuren. De relatieve rust werd op 30 maart 2019 echter andermaal verstoord doordat er vijf raketten werden afgevuurd op Israël.

Voorts leest de Raad in de landeninformatie dat er in mei 2019 opnieuw sprake was van een zware escalatie van het geweld. OCHA bestempelt de vijandelijkheden die begin mei plaatsvonden als de meest ernstige sinds het conflict van 2014. Tijdens de wekelijkse demonstratie van 3 mei 2019 raken twee Israëlische soldaten gewond door sluipschutters van de Islamitische Jihad. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamas-posities, waarbij twee leden van de gewapende vleugel werden gedood en twee anderen gewond. De volgende dag vuren Palestijnse groepen 690 raketten en mortiergranaten op Israël. De Israëlische luchtmacht bombardeerde op zijn beurt 350 doelen, meestal gelinkt aan Hamas en de Islamitische Jihad. Volgens cijfers van het ministerie van Volksgezondheid in Gaza werden tijdens deze golf van geweld 25 Palestijnen gedood en raakten 154 personen gewond. Volgens het Israëlische centrum Meir Amit behoorden 16 van de 25 Palestijnse slachtoffers tot gewapende groepen. Zeven van de dodelijke slachtoffers waren burgers die dicht bij het doelwit waren ten tijde van de aanval. B'Tselem spreekt van dertien slachtoffers (waaronder twee minderjarigen en drie vrouwen) die niet deelnamen aan de vijandelijkheden en niet waren aangesloten bij een gewapende groep. Volgens het onderzoek van B'Tselem werden voorafgaand aan de bombardementen op woningen geen passende waarschuwingen gegeven die de bewoners konden toelaten beschutting te zoeken of hun persoonlijke eigendommen te redden.

Ook in juni en augustus 2019, alsook begin september kwam het tot nieuwe escalaties van geweld. Nadat in juni 2019 twee raketten werden afgevuurd op Israël, waarvan één religieuze school in Sderot raakte, reageerde het Israëlische leger met het bombarderen van militaire complexen van Hamas. In de nacht van 16 op 17 augustus 2019 bombardeert de Israëlische luchtmacht twee Hamasdoelen in reactie op raketvuur. Op 22 augustus 2019 bombardeert Israël, als reactie op drie raketaanvallen die geen slachtoffers in Israël maakten, verschillende doelen in Gaza waaronder een marinepost van Hamas. Op 25 augustus 2019 werden drie raketten afgeschoten vanuit Gaza. Twee ervan werden onderschept en één veroorzaakte brand. De volgende dag raakten Israëlische vliegtuigen een doel in de buurt van een dorp ten noorden van Beit Lahia. Ook de naburige huizen werden beschadigd. Op 28 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht een observatiepost in het noorden van Gaza nadat een raket werd afgevuurd die uiteindelijk op het grondgebied van Gaza landde. Op 6 september 2019 werden

tijdens de wekelijkse terugkeermars twee minderjarige Palestijnen gedood en raakten 81 burgers gewond. Op de avond van 6 september 2019 worden vijf raketten afgevuurd vanuit Gaza. Israël antwoordt door militaire posities van Hamas te bombarderen. De volgende dag valt een drone die vanuit Gaza wordt bestuurd een Israëlisch militair voertuig aan. Als vergelding bombarderen Israëlische troepen verschillende doelen, waaronder een marinebasis van Hamas en twee complexen van zijn "luchteenheid". Op 10 september 2019 werden twee Palestijnse raketten gelanceerd richting Ashdod en Ashkelon. Beide raketten werden onderschept door het Israëlische Iron Dome raketafweersysteem. Als reactie vallen Israëlische vliegtuigen een vijftiental Hamas-doelen aan. De volgende dag worden drie raketten afgevuurd richting Israël. Tijdens de nacht richt de Israëlische luchtmacht zich op verschillende doelen in een militair complex van Hamas in het noorden van de Gazastrook.

In de nacht van 31 oktober 2019 werden twee raketten afgevuurd op Israël. Als vergelding viel het Israëlische leger twee Hamas-posten in het noorden van Gaza aan. Op 12 november 2019 doden Israëlische strijdkrachten in Gaza een commandant van de Islamitische Jihad en zijn echtgenote. De Islamitische Jihad reageert onmiddellijk door honderden raketten op Israël af te vuren. Israël bombardeerde op zijn beurt verschillende doelen van de islamistische organisatie (ondergrondse installaties, aanvalstunnels, een raketfabriek, marine doelen, commandozalen, aanvalselementen). Strijders van de organisatie werden gedood tijdens een poging om raketten af te vuren op Israël. Dankzij bemiddeling van Egypte wordt in de ochtend van 14 november een staakt-het-vuren van kracht. In de nacht van 15 op 16 november werden echter nog twee raketten afgevuurd die aan Hamas worden toegeschreven, hetgeen werd gevolgd door Israëlische invallen op militaire posities van Hamas. Volgens ITIC werden in november 2019 578 Palestijnse raketten afgevuurd op Israël. Deze escalatie van geweld is de dodelijkste sinds de gebeurtenissen van 14 mei 2018 langs de Israëlische grens. Volgens het Palestijnse Ministerie van Volksgezondheid vielen tijdens deze escalatie van geweld vierendertig doden, waaronder acht kinderen en drie vrouwen. Achttien slachtoffers maakten deel uit van een gewapende groep. Het PCHR spreekt van 15 burgerslachtoffers, 54 gewonde burgers en 45 getroffen gebouwen, waarvan acht volledig werden verwoest en waaronder vier beschadigde commerciële gebouwen.

In december 2019 werden zes raketaanvallen op Israël gevolgd door Israëlische bombardementen op Hamas-doelen. In januari 2020 toonden Palestijnse facties zich ontevreden over de traagheid van Israël bij de uitvoering van haar verplichtingen. Nadat gedurende bijna tweeënhalve week bijna dagelijks ballonnen met explosieven werden opgelaten, vonden op 25 januari 2020 Israëlische luchtaanvallen plaats op Hamas-doelen in het zuiden van Gaza. Na de publicatie van de 'deal van de eeuw' door de Amerikaanse administratie op 29 januari 2020, wordt op 29, 30 en 31 januari 2020 de frequentie van raket- en mortiergranaatvuur verhoogd. De sterke toename van raketvuur en het continu oplaten van ballonnen met explosieven vanuit Gaza naar nabijgelegen Israëlische steden en landbouwgemeenschappen resulteert op 7 februari 2020 in Israëlische bombardementen van posities van Hamas dichtbij het scheidingshek en van infrastructuur zoals tunnels en wapendepots.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van '*de Grote Mars van de Terugkeer*'. Deze protesten vonden aanvankelijk plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers (130 doden en 4000 gewonden gedurende de eerste anderhalve maand van de demonstraties). Op 14 mei 2018 verzamelden duizenden demonstranten zich aan de Israëlische grens om te protesteren tegen de inauguratie van de Amerikaanse ambassade in Jeruzalem. Op één dag werden 62 Palestijnen, waaronder 50 leden van Hamas, gedood en raakten meer dan 2.400 personen gewond door Israëlisch vuur. De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties veroordeelde op 13 juni 2018 het buitensporige gebruik van geweld door Israël tegen Palestijnse burgers, alsook het afvuren van raketten vanuit de Gazastrook richting Israël. Ook na 15 mei 2018 gingen de protesten onverminderd door. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en kiest ervoor om het geweld te beperken of te laten escaleren, afhankelijk van de voortgang van de onderhandelingen met Israël over het verlichten van de blokkade en het verbreden van de visserijzone. Wanneer de onderhandelingen vastlopen worden de marsen gewelddadiger en proberen jongeren het grenshek over te steken.

Wanneer daarentegen Israëlische concessies in zicht zijn, vinden de marsen plaats in een meer ingetogen sfeer en probeert Hamas het geweld te beperken en jongeren weg te houden van het grenshek. Op 30 maart 2019 herdachten tienduizenden Palestijnen de eerste verjaardag van *'de Grote Mars van de Terugkeer'*. Volgens het Palestijnse Ministerie van Gezondheid en de Palestijnse Rode Halve maan werden bij incidenten langs de grens drie Palestijnen gedood en raakten 1125 mensen gewond. Op 15 mei 2019 verstevigt het Israëlische leger de beveiliging langs het grenshek en de organisatoren van de manifestaties proberen het geweld onder de demonstranten te beperken. De marsen gingen evenwel verder met een niveau van geweld dat wordt beschreven als "relatief hoog", hoewel het aantal slachtoffers afnam. Na de escalatie van het conflict in november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigde het coördinatiecomité de opschorting aan van de wekelijkse demonstraties tot 30 maart 2020, de tweede verjaardag van *'de Grote Mars van de Terugkeer'*. Na deze datum zullen de marsen een keer per maand en bij speciale gelegenheden worden georganiseerd. De laatste terugkeermars in 2019 vond plaats op 27 december, met het laagste aantal deelnemers en gewonden sinds de start van de demonstraties (50 Palestijnen raakten gewond en 39 van hen werden in het ziekenhuis opgenomen). Volgens OCHA kwamen in 2019 33 Palestijnen om het leven en raakten 11.523 personen gewond in het kader van de protesten die georganiseerd werden in het kader van *'de Grote Mars van de Terugkeer'*. OCHA registreerde, sinds het begin van de demonstraties in maart 2018, in totaal 212 Palestijnse slachtoffer en 36.134 gewonden.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Het Israëlische leger is gerechtigd om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 24 februari 2020 29 Palestijnen, zowel burgers als strijders, gewond raakten en vijf Palestijnse burgers zijn omgekomen in het kader van het Israëlisch-Palestijnse conflict in de Gazastrook. Drie van hen werden gedood nadat zij het grenshek overstaken, terwijl twee anderen stierven door verwondingen opgelopen tijdens eerdere protesten. Volgens OCHA werden in 2019 in de Gazastrook 66 burgers (waaronder 7 vrouwen en 23 minderjarigen) gedood door de Israëlische strijdkrachten. Bijna de helft van de burgerslachtoffers (31) werd dood geschoten en de andere helft (30) werd gedood als gevolg van de luchtbombardementen in mei en november 2019. Vier burgers raakten gewond door traangas en in één geval werden de omstandigheden van het overlijden niet gepreciseerd. In de statistieken van B'Tselem wordt voor 2019 gesproken van 58 Palestijnse burgerslachtoffers in de Gazastrook. 30 personen werden dood geschoten tijdens de terugkeermarsen, 24 personen werden gedood door bombardementen en 4 door granaatscherven. Volgens OCHA raakten bovendien in 2019 in de Gazastrook 11.845 Palestijnen gewond, waarvan meer dan 96% tijdens de protesten aan de grens met Israël. In 2018 registreerde OCHA 204 burgerslachtoffers (waaronder 2 vrouwen en 49 minderjarigen). Meer dan 60% werd gedood in de context van de terugkeermarsen. In dezelfde periode raakten 25.641 Palestijnen gewond, waarvan bijna 80% in de context van de terugkeermarsen.

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen dient te worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is, niettegenstaande de vaststellingen in de COI Focus *"Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures"* van 19 december 2018, en het feit dat bepaalde Gazanen terugkeerden naar Gaza. Derhalve dient te worden vastgesteld dat actueel geenszins sprake is van een systematische vervolging van de inwoners van Gaza. Immers, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij door Israël niet enkel militaire doch tevens burgerlijke doelwitten worden gevisieerd, is de Raad van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat de schendingen van fundamentele rechten en het internationale humanitaire recht, die zich herhaaldelijk voordoen in de Gazastrook, neerkomen op een voortdurende vervolging die de burgerbevolking van Gaza als geheel treft. Zo de Raad vaststelt dat er momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, is hij echter van mening dat niet kan geconcludeerd worden, in het licht van de informatie die hem door de partijen is meegedeeld, dat deze onveiligheid en deze staat systematisch alle inwoners van Gaza zouden treffen zonder dat een individuele analyse van hun situatie noodzakelijk is.

Met het zonder meer verwijzen naar en citeren van landeninformatie over Gaza, die in dezelfde lijn ligt als de informatie van de verwerende partij, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, brengt

verzoekster geen elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen. Ook de verwijzing naar rechtspraak van deze Raad kan geen afbreuk doen aan dit besluit. De Raad herhaalt te dezen nogmaals dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht dient te worden, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

8.2.3.4. Persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid

8.2.3.4.1. Verzoeksters socio-economische situatie in Gaza

Verzoekster is van mening dat wegens de actuele humanitaire -en veiligheidssituatie in Gaza, de socio-economische en humanitaire situatie er zo mensonwaardig is dat de standaard van artikel 3 EVRM bereikt is en dat er kan gesproken worden van dwingende omstandigheden onafhankelijk van de wil van de betrokken persoon om het UNRWA-mandaatgebied te verlaten.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 EVRM.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

De Raad benadrukt te dezen vooreerst dat artikel 1D van het Verdrag van Genève een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestina vluchtelingen. Het is het bijzonder karakter van het Israëlisch-Palestijnse conflict dat geleid

heeft tot de oprichting van UNRWA. De personen die geregistreerd zijn bij UNRWA kunnen, juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA genieten. Geen enkel ander conflict of geen enkele andere gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is, waaronder de Gazastrook. Het is juist de bijzondere aard van het Israëlisch-Palestijns conflict dat, door het creëren van een belangrijke maar specifieke humanitaire nood, de verlenging van het mandaat van UNRWA en de voortzetting van zijn acties, met name om de meest kwetsbare Palestijnen prioritair te helpen, rechtvaardigen. Door te stellen dat de humanitaire situatie in Gaza een element is dat *an sich* bestempeld moet worden als “een omstandigheid onafhankelijk van de wil van de desbetreffende persoon die hem dwingt het gebied te verlaten waar de UNRWA werkzaam is”, ontkent men de bestaansreden van UNRWA zelf en aard van de bijstand die UNRWA biedt. Het is precies wegens de moeilijke humanitaire situatie in Gaza dat het mandaat van UNRWA telkens opnieuw verlengd wordt. Om dezelfde reden behouden Palestijnen hun hoedanigheid van UNRWA-Palestijn want enkel in die hoedanigheid kunnen zij beroep blijven doen op de specifieke bijstand die UNRWA biedt.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen noch de Raad betwist, noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van voormeld arrest *El Kott* van het Hof van Justitie moet evenwel individueel worden aangetoond zodat verzoekster zich niet kan beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, “Operatie Beschermde Rand” in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Echter, uit de COI Focus “Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures” van 19 december 2018 blijkt dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precarie omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt immers dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit in de Gazastrook. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat alle inwoners van de Gazastrook zich wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevinden.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden bijgetreden in diens oordeel dat het criterium “ernstige onveiligheid” in het *El Kott*-arrest van het HvJ een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofdte een onmenselijke en vernederende behandeling vormt. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt weliswaar dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 EVRM. In zoverre verzoekster in dit verband verwijst naar de arresten *MSS tegen Griekenland en België* en *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*, wijst de Raad erop dat opdat de overwegingen in het arrest *Sufi en Elmi* van 28 juni 2011 naar analogie kunnen toegepast worden, verzoekster dient aan te tonen dat hij zich in een gelijkaardige situatie bevindt of dat de situatie van Palestijnen in de Gazastrook vergelijkbaar is met de situatie in de ontheemden- en vluchtelingenkampen Somalië en Kenia, *quod non in casu*, zoals ook blijkt uit het voorgaande. Bovendien is het niet zo dat de Israëlische overheid weigert om (inter)nationale hulporganisaties toe te laten in de Gazastrook, noch kan gesteld worden dat Gazanen geen toelating hebben om de Gazastrook te verlaten, al is de mogelijkheid tot in- en uitreis afhankelijk van de opening van de grenspost te Rafah. Dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict kan niet worden betwist. Dit neemt echter niet weg dat verzoekster dient aan te tonen dat haar persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een

onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Hoger werd immers reeds vastgesteld dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft en dat niet alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Zoals hierboven vermeld, krijgt een UNRWA-Palestijn, bovendien juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëlijsch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA. Een UNRWA-Palestijn moet dan ook niet aantonen dat zijn socio-economische situatie veroorzaakt wordt door het opzettelijk of nalatig handelen van (niet-) overheidsactoren doch hij dient aan te tonen dat zijn socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Verzoeksters situatie dient dan ook beoordeeld te worden volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak N. v. Verenigd Koninkrijk (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). Verzoekster dient derhalve aan te tonen dat haar persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat zij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Uit verzoeksters verklaringen blijkt echter dat haar individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht aangehaald als volgt: *“U heeft twee huizen in Gaza en ook nog gronden (CGVS, p. 3). Zowel u als uw man verklaarden dat jullie het goed hadden, dat jullie niet naar België zijn gekomen omwille van armoede (CGVS, p. 4). Bovendien hebt u kinderen die werken. Uw man had ook altijd werk in Gaza. Jullie hebben ook familieleden in het buitenland die jullie in geval van nood kunnen bijstaan (CGVS Notities van de echtgenoot, p. 7-8). Jullie hadden ook toegang tot medische zorg in Gaza. U ging naar medische instellingen van UNRWA. Uw echtgenoot ging naar dokters en hij was in staat om zijn medicatie te kopen. U behoort aldus tot een hogere klasse in Gaza die werk heeft, die een auto heeft en die zich kan veroorloven vaak naar het buitenland te gaan.”* Uit verzoeksters verklaringen over haar persoonlijke situatie blijkt derhalve niet dat zij in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor zij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Bijgevolg kan verzoekster geenszins volhouden dat er in haar hoofde sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn. Verzoekster beperkt zich in het verzoekschrift tot de opmerking dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud eveneens aanhaalde dat er problemen bestaan met het ontvangen van hulp, toegang tot water en elektriciteit, et cetera, en het verwijzen naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza, doch brengt hiermee echter geen concrete, op haar persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van haar persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat nergens uit verzoeksters verklaringen kan worden afgeleid dat er in haar hoofde concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat zij de Gazastrook diende te verlaten of die er toe leiden dat zij niet naar de Gazastrook zou kunnen terugkeren. Verzoekster brengt met de loutere verwijzing naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza en de budgettaire tekorten van UNRWA evenmin afdoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat zij in geval van terugkeer naar Gaza persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ in de zin van artikel 3 EVRM loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoekster in Gaza een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met de artikelen 2 en 3 EVRM.

Opnieuw kan de verwijzing naar rechtspraak van deze Raad geen afbreuk doen aan dit besluit. De Raad benadrukt nogmaals dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen dient onderzocht te worden.

8.2.3.4.2. Verzoeksters vluchtmotieven

Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij zich volledig aansluit bij de asielmotieven van haar echtgenoot (RvV 235 772). Zij verklaart geen persoonlijke problemen te hebben ondervonden. Haar echtgenoot zou echter doelwit zijn geworden van Hamas waardoor zij het land moesten verlaten. De Raad heeft in

arrest nr. 238 049 van 7 juli 2020 geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoeksters echtgenoot met Hamas zou hebben gekend. In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"(...) 8.3.1. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij de Gazastrook is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing, kan aan de door verzoeker voorgehouden problemen met Hamas immers geen geloof worden gehecht.

In dit opzicht zet de bestreden beslissing uitgebreid uiteen waarom verwerende partij van oordeel is dat (1) hoewel verzoeker beweerde dat hij sinds 2011 geregeld en op verschillende manieren met de dood werd bedreigd door Hamas, uit zijn verklaringen tevens blijkt dat hij toch nog de mogelijkheid had om elke dag les te geven en elke dag te prediken in moskeeën van Hamas, hetgeen de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden problemen met Hamas zwaar ondermijnt aangezien Hamas, indien zij last hadden van verzoeker en hem wilden stoppen, dit gemakkelijk had kunnen verwezenlijken door hem de toegang te ontfangen tot hun moskeeën, (2) gezien het beeld dat hij schetst van Hamas als een autoriteit die niets geeft om de wetten en die zomaar mensen aanhoudt en dood foltert, ook het feit dat hij mocht verder werken met zijn vereniging, die in 2011-2012 door de interne veiligheidsdienst van Hamas werd doorgelicht, een belangrijk teken is dat Hamas hem niet viseert, (3) het feit dat hij op legale wijze Gaza mocht verlaten via de grenspost Rafah die bewaakt werd door Hamas, zijn voorgehouden problemen met Hamas tegensprekt en hij ook voordien vaak naar het buitenland ging via dezelfde grenspost vergezeld van zijn echtgenote, uit zijn verklaringen alsook uit de stempels op zijn paspoort wel blijkt dat hij twee keer werd tegengehouden, namelijk op 4 juli 2016 en op 19 december 2016 maar de stempels laten zien dat hij niet aan de Palestijnse grenspost Rafah maar wel aan de Egyptische grenspost werd tegengehouden, dus niet door Hamas of de Palestijnse Autoriteit maar wel door de Egyptische grensautoriteit, (4) uit zijn verklaringen blijkt dat hij in de laatste jaren meermaals heeft gereisd naar verschillende landen, onder meer naar Turkije, Jordanië, Arabische Emiraten, China, Maleisië en Saoedi-Arabië, in zijn paspoort kan gelezen worden dat hij op 20 juni 2015 naar Turkije ging op basis van een visum kort verblijf samen met zijn echtgenote, zij Turkije verlieten op 9 juli 2015 en op 10 juli 2015 aankwamen in Jordanië, waar zij tot 16 augustus 2015 bleven, doch het, gelet op zijn verklaringen dat hij sinds 2011 bedreigd werd door Hamas, dat deze bedreigingen sinds 2014 intensiever werden en dat hij zijn reis uit Gaza al sinds 2015 aan het voorbereiden was, mag verbazen dat hij en zijn echtgenote na voormelde reis besloten om naar Gaza terug te keren, hij en zijn echtgenote bovendien verschillende verklaringen geven als reden om toch terug te keren naar Gaza, waar hij al meermaals met de dood werd bedreigd, hij ook geen overtuigende verklaring geeft waarom hij niet verder in Turkije bleef en zijn gedrag, alsook zijn verklaringen en die van zijn vrouw hun vrees voor Hamas dan ook erg tegenspreken, (5) hij geen geldige reden geeft waarom hij in Spanje, waar hij zes maanden verbleef, medische zorgen kreeg en zelfs werd geopereerd, en waar hij werk had gevonden als prediker in een islamitisch centrum, geen verzoek om internationale bescherming indiende en zijn gedrag dan ook in ernstige mate zijn vrees voor terugkeer naar Gaza ondermijnt, (6) hij en zijn vrouw tegenstrijdige verklaringen afleggen over de beschieting(en) van zijn huis door Hamas, en verzoeker ook vage verklaringen aflegt over dit incident, wat de geloofwaardigheid van deze dreigingsfeiten ondermijnt, (7) hij en zijn echtgenote ook vage verklaringen afleggen betreffende het verdere verloop van de problemen in Gaza na hun vertrek, in het bijzonder over de invallen door Hamas bij hen thuis, en verzoeker ook weinig weet over zijn twee zonen die opgesloten zouden zijn na zijn vertrek, (8) het attest van schade louter aangeeft dat er in zijn huis brand was op 14 april 2012 waardoor de brandweer moest ingrijpen doch er geen verwijzing is naar de oorzaak en er evenmin in staat vermeld of de brand opzettelijk werd gesticht of niet, het document van Fatah een gesolliciteerd document betreft waaraan geen objectieve bewijswaarde verleend kan worden en de inhoud ervan bovendien niet overeenkomt met zijn verklaringen, ook de kopie van het document dat zou bewijzen dat zijn zoon K. aangehouden werd door Hamas geen objectieve bewijswaarde heeft vermits het niet gepaard gaat met geloofwaardige verklaringen, de informatie daarop vermeld verzoekers verklaringen ook tegensprekt en het document verder een kopie betreft en fotokopies weinig bewijswaarde hebben gezien ze makkelijk via allerlei knip- en plakwerk kunnen gefabriceerd worden en de overige documenten zijn nationaliteit en herkomst uit Gaza, alsook van zijn gezinsleden, het feit dat zijn vrouw bij UNRWA geregistreerd is, zijn burgerlijke staat, het bestaan van zijn vereniging en zijn rol hierin bewijzen, waaraan niet wordt getwijfeld.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op

grond waarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn relaas en de redenen omwille waarvan hij de Gazastrook zou hebben moeten verlaten, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter om onderstaande redenen gebreke blijft.

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de geloofwaardigheid van zijn problemen in sterke mate ondermijnd wordt door het feit dat hij de mogelijkheid had om elke dag les te geven en elke dag te prediken in moskeeën, ondanks het feit dat hij sinds 2011 geregeld en op verschillende manieren met de dood werd bedreigd door Hamas, merkt verzoeker op dat de controle van Hamas over de moskeeën slechts gedeeltelijk was. De controle van Hamas over de moskeeën reikt volgens verzoeker niet zo ver dat zij kunnen beslissen wie er al dan niet mag prediken. Verzoeker wijst er ook op dat hij predikte en lessen gaf op vraag van de mensen en dat hij dit geheel vrijwillig deed zonder hiervoor betaald te worden. Ook genoot verzoeker als prediker een zeker aanzien, wat het volgens hem aanzienlijk moeilijker maakte voor Hamas om hem tegen te houden zonder publiek gezichtsverlies te lijden of het volk tegen hen op te zetten. Verzoeker overtuigt met zijn betoog echter geenszins. De Raad leest immers in verzoekers verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud: "(...) Hamas controleerde alle moskeeën. Ze hebben hun eigen bestuursstelsel. De meeste imams werden naar huis gestuurd. (...) De imams werden gevraagd (...) om zich bij hun aan te sluiten. Degenen die geweigerd hebben werden ontslagen." (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Gelet op deze verklaringen kan verzoeker in het verzoekschrift bezwaarlijk ernstig voorhouden dat de controle van Hamas over de moskeeën niet zo ver reikt dat zij kunnen beslissen wie er al dan niet mag prediken. Aangezien Hamas zelfs imams, die officieel benoemd waren, ontsloeg en dus verhinderde om in de moskeeën te prediken, is het de Raad volstrekt onduidelijk waarom ze ook verzoeker niet eenvoudigweg de toegang tot hun moskeeën konden ontfangen. De uitleg dat verzoeker als prediker een zeker aanzien genoot, wat het volgens hem aanzienlijk moeilijker maakte voor Hamas om hem tegen te houden zonder publiek gezichtsverlies te lijden of het volk tegen hen op te zetten, kan te dezen allerm minst overtuigen temeer ook imams een hoog aanzien genieten doch dit Hamas er blijkbaar niet van weerhield om hen te ontslaan. Verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud overigens: "(...) We werden lastiggevallens tijdens de privé lessen. Hamas oefende druk op ons. Soms werden we buiten gesmeten" (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7), waaruit nogmaals duidelijk naar voor komt dat Hamas zich helemaal niet stoorde aan het aanzien dat verzoeker naar eigen zeggen geniet, noch aan het feit dat hij predikte en lessen gaf op vraag van de mensen zelf. Zo Hamas verzoeker daadwerkelijk viseerde omwille van zijn activiteiten als prediker, acht de Raad het geenszins aannemelijk dat zij niet meer doortastend tegen hem zouden hebben opgetreden. Dat het voor verzoeker, die beweert dat hij sinds 2011 geregeld en op verschillende manieren met de dood werd bedreigd door Hamas, desondanks toch nog steeds mogelijk was om elke dag les te geven en te prediken in moskeeën van Hamas, en hij dit ook effectief deed, ondermijnt aldus wel degelijk in ernstige mate de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden problemen met Hamas.

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift opmerkt dat hij tot eind 2016 betrokken was bij de vereniging maar de organisatie daarna werd overgenomen door Dr. W.A.K. en benadrukt dat hij wel degelijk verklaard heeft dat de situatie met betrekking tot de vereniging veranderd was en dat de zaken niet goed gingen: "Bestaat de vereniging nog? Ja. Maar de situatie is wel veranderd. Het is niet zo goed. Vroeger toen ik daar was, draaide [sic] het beter. Het was heel actief.", gaat hij eraan voorbij dat hij hiermee verwijst naar de situatie na zijn vertrek. Dit doet echter niets af aan de vaststellingen dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn vereniging in 2011-2012 werd doorgelicht door de interne veiligheidsdienst van Hamas, dat Hamas hem vroeg om de helft van de donaties die hij kreeg voor zijn vereniging aan hen af te staan omwille van de financiële problemen die ze hadden als gevolg van de blokkade, dat hij hiermee echter niet akkoord ging en uitlegde dat zijn donoren dit niet zouden aanvaarden en dat Hamasleden er hierop mee dreigden om de vereniging te ontbinden doch ze geen reden vonden om de vereniging te sluiten (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12 en p. 18), noch aan het besluit dat het gegeven dat verzoeker na voornoemd incident gewoon verder mocht en kon werken met zijn vereniging aantoont dat Hamas hem niet viseert. Verzoeker verklaarde weliswaar nog dat hij na de staatsgreep niet meer naar het buitenland kon reizen om steun te regelen en dit negatieve effecten had op de vereniging (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12), doch nergens uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat hij door Hamas werd gehinderd in de ontwikkeling en uitvoering van de hulpprogramma's en activiteiten van zijn vereniging, wat aantoont dat Hamas niet de intentie had om verzoeker in het kader van zijn vereniging te vervolgen. Verzoeker merkt in het verzoekschrift nog op dat de organisatie ondertussen de activiteiten heeft stopgezet, hetgeen hij poogt te staven aan de hand van de bij

aanvullende nota neergelegde brief van de Yanabee'a elkhair association for good-deeds dd. 29 juli 2019. Aan deze brief kan naar het oordeel van de Raad echter niet de minste bewijswaarde worden toegekend. De brief werd opgesteld in erg gebrekkig Engels, vol spellings- en grammaticafouten, wat verbaast komende van een vereniging die internationaal (in de Emiraten, Jordanië, China, Maleisië, Saoedi-Arabië, Egypte, Turkije, Spanje: administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8) fondsen inzamelt om hulpprogramma's te financieren. Bovendien wordt verzoeker in de brief vermeld als zijnde voorzitter van de raad van bestuur, wat niet strookt met verzoekers verklaringen dat hij tot eind 2016 betrokken was bij de organisatie, waarna Dr. W.A.K. het van hem overnam (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12), hetgeen ook in het verzoekschrift nogmaals uitdrukkelijk wordt bevestigd. Er kan voorts niet worden ingezien waarom Hamas op 20 augustus 2018, ruim een jaar na verzoekers vertrek uit Gaza op 7 maart 2017, plots zonder concrete aanleiding de vereniging zou sluiten en de licentie zou intrekken terwijl zij hiertoe zelfs niet overgingen toen de vereniging in 2011-2012 werd doorgelicht door de interne veiligheidsdienst van Hamas, verzoeker op dat ogenblik weigerde om de helft van de donaties die hij kreeg voor de vereniging af te staan aan Hamas en er vervolgens mee werd gedreigd om de vereniging te ontbinden. Indien Hamas verzoeker wilde treffen via zijn vereniging, hadden zij hiertoe in de jaren voor zijn vertrek dus ruimschoots de kans. Indien de vereniging daadwerkelijk in augustus 2018 door Hamas zou zijn gesloten, kan bovendien redelijkerwijs worden aangenomen dat verzoeker hiervan op het ogenblik van zijn persoonlijk onderhoud op 16 mei 2019 reeds op de hoogte zou zijn geweest. Verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud echter dat de vereniging op dat moment nog bestond. Hij voegde hieraan toe dat de situatie wel veranderd was, dat het niet zo goed ging en dat de vereniging vroeger, toen hij daar was, beter draaide (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12), waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker zich ook na zijn vertrek uit Gaza nog informeerde over de werking van de vereniging. Het hoeft geen betoog dat het verzoekers geloofwaardigheid geenszins ten goede komt dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud op 16 mei 2019 nog verklaarde dat de vereniging nog bestond om vervolgens, na confrontatie met een negatieve beslissing, op de proppen te komen met een document waaruit moet blijken dat de vereniging reeds in augustus 2018 door Hamas zou zijn gesloten. De Raad wijst te dezen nog op het sterk gesolliciteerd karakter van de brief in kwestie, die werd opgesteld op vraag van verzoeker en die duidelijk louter werd opgemaakt ten behoeve van zijn asielprocedure zodat dit stuk een erg relatieve bewijswaarde heeft en niet kan opwegen tegen de in de bestreden beslissing aangehaalde sterke en persistente twijfels over de geloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven. Dit klemmt des te meer nu een dergelijke brief door eender wie kan zijn opgesteld en dienvolgens geen enkele waarborg biedt inzake authenticiteit. De Raad stelt hierbij nog vast dat de brief een getypt document betreft dat echter handgeschreven werd gedateerd. Het is hierbij vreemd te moeten opmerken dat het duidelijk om hetzelfde handschrift gaat dan op de brief van het National Committee for Reform and Reconciliation dd. 17 juli 2019, tevens een getypt document dat handgeschreven werd gedateerd. Deze vaststelling, samen met de vaststelling dat beide documenten een gelijkaardige opmaak hebben en zelfs in hetzelfde lettertype en -grootte werden opgesteld, doet vermoeden dat beide stukken door een en dezelfde persoon werden opgemaakt. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat de brief van de Yanabee'a elkhair association for good-deeds iedere bewijswaarde moet worden ontzegd.

Verzoeker voert voorts aan dat niet kan worden gesteld dat hij zonder problemen kon vertrekken naar Egypte nu uit zijn verklaringen blijkt dat hij drie of vier pogingen nodig had om in maart 2017 Gaza te kunnen verlaten, waarbij hij uiteindelijk een persoon van Hamas heeft omgekocht om hem aan de grens door te laten. De Raad merkt hierbij op dat het gegeven dat verzoeker volgens zijn verklaringen bij zijn vertrek uit Gaza in maart 2017 een geldsom moest betalen aan Hamas, niets afdoet aan het feit dat uit zijn verklaringen en zijn paspoort blijkt dat hij wel degelijk onder zijn eigen identiteit en met zijn eigen paspoort Gaza heeft verlaten. Dat verzoeker, die stelt dat hij vreest vermoord te zullen worden door Hamas, het risico nam om zich meermaals onder zijn eigen identiteit aan te bieden aan de grenspost te Rafah, die door Hamas werd bewaakt, relativeert in niet geringe mate de ernst van de door hem voorgehouden vrees ten aanzien van Hamas. Dat verzoeker bovendien bij zijn eerste pogingen om Gaza te verlaten eenvoudigweg bij de grensovergang door Hamas werd teruggestuurd (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8) zonder dat verder enige actie tegen hem werd ondernomen en men hem uiteindelijk na betaling van smeergeld toch toestond om Gaza te verlaten, toont naar het oordeel van de Raad aan dat hij van Hamas weinig te vrezen heeft. Deze appreciatie wordt nog bevestigd door het feit dat verzoeker blijkens zijn verklaringen en de vermeldingen in zijn paspoort ook voordien, nadat zijn voorgehouden problemen met Hamas begonnen in 2011, via dezelfde grenspost regelmatig op legale wijze onder zijn eigen identiteit vanuit en naar Gaza heeft gereisd, waarbij hij door Hamas nooit werd tegengehouden.

De geloofwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden aanhoudende problemen met Hamas wordt finaal onderuit gehaald door zijn eigen gedrag. Zo wordt in de bestreden beslissing vooreerst terecht aangehaald dat verzoeker na zijn reis naar Turkije en Jordanië in de zomer van 2015 terugkeerde naar Gaza, dat verzoeker en zijn echtgenote bovendien verschillende verklaringen gaven als reden om toch terug te keren naar Gaza, waar verzoeker naar eigen zeggen al meermaals met de dood werd bedreigd, en dat verzoeker ook geen overtuigende verklaring gaf waarom hij niet in Turkije bleef. Indien verzoeker werkelijk sinds 2011 telefonisch of door jongens aan zijn huis met de dood werd bedreigd, de pesterijen door Hamas blijkens zijn verklaringen sinds 2014 zijn toegenomen, hij ook reeds in de moskee waar hij predikte mondeling werd bedreigd door een imam, zijn huis in 2012 zelfs in brand werd gestoken en hij reeds sinds 2015 aan het proberen was om Gaza te verlaten (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 1, p. 6-7, p. 9-10, p. 15-19), tart het naar het oordeel van de Raad alle verbeelding dat verzoeker in de zomer van 2015, op het ogenblik dat hij de kans kreeg om Gaza te verlaten en er niet meer terug te keren, er niet voor koos om vanuit Turkije zijn reis naar Europa verder te zetten of om zijn verblijf in Turkije te proberen legaliseren. Met de argumentatie in het verzoekschrift dat de reden om terug te keren naar Gaza tweeledig was, enerzijds omdat de overtocht via de zee te gevaarlijk was en anderzijds omdat de dochter van verzoeker op dat moment zwanger was, brengt verzoeker geen overtuigende argumenten bij die een ander licht kunnen werpen op het voorgaande. Daargelaten het feit dat verzoeker en zijn echtgenote tijdens hun persoonlijke onderhouden elk slechts één van deze verschillende redenen opgaven om terug te keren naar Gaza en de stelling in het verzoekschrift aldus niet meer dan een zwakke poging is om hun verschillende verklaringen alsnog verenigbaar te laten schijnen, kan geen van deze door verzoeker en zijn echtgenote aangehaalde redenen verklaren waarom zij terugkeerden naar de plaatst waar verzoeker zijn leven naar eigen zeggen in gevaar was. Zo kan het feit dat zijn dochter op dat moment zwanger was niet opwegen tegen het gevaar dat een terugkeer naar Gaza met zich kon meebrengen voor verzoekers veiligheid en leven. Turkije heeft bovendien ook een landgrens met Europa zodat een doorreis niet noodzakelijk over zee diende te gebeuren. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dan ook op goede gronden dat verzoekers gedrag zijn vrees voor Hamas tegenspreekt. Ook het feit dat verzoeker in Spanje, waar hij zes maanden verbleef, medische zorgen kreeg en zelfs werd geopereerd, en waar hij werk had gevonden als prediker in een islamitisch centrum, geen verzoek om internationale bescherming indiende, ondermijnt volledig de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem geschetste vrees. De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Dat verzoeker heeft nagelaten dit te doen, toont aan dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en strookt niet met de houding van een persoon die beweert zijn land van herkomst te zijn ontvlucht uit een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift de motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing volledig ongemoeid laat zodat deze onverminderd overeind blijven en beschouwd worden als zijnde hier hernomen.

Waar verzoeker nog wenst te verduidelijken dat zijn huis wel degelijk drie keer beschoten werd, eenmaal toen hijzelf thuis was, een tweede keer toen zijn echtgenote alleen thuis was en een derde keer toen zij reeds weg waren en hij stelt dat zij door hun burens over deze laatste keer werden geïnformeerd, kan de Raad na lezing van de notities van de persoonlijke onderhouden slechts vaststellen dat verzoeker zich te dezen bedient van loutere post-factumverklaringen die niet de minste steun vinden in de verklaringen zoals hij en zijn echtgenote deze in de loop van de administratieve procedure hebben afgelegd en die aldus duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om hun verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen, doch waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan de pertinente overwegingen waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing terecht het volgende opmerkt: "Bijkomend dient te worden gewezen op enkele tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van u en van uw vrouw, evenals op uw vage verklaringen betreffende de specifieke bedreigingen door Hamas. U haalde aan dat Hamas u een keer thuis heeft aangevallen. Ze zouden op uw huis geschoten hebben toen u thuis was. U gevraagd wanneer dat incident is gebeurd, kon u echter geen duidelijk antwoord geven. U verklaarde dat het in dezelfde periode van dreigementen voorviel. Gevraagd welke specifieke dreigementen, vermits u aanhaalde dat u al sinds 2011 bedreigd werd door Hamas, antwoordde u niet op de vraag. U verklaarde dat u altijd actief was als er gebeurtenissen waren door Hamas. Gevraagd hoe dat incident gebeurde, antwoordde u: "Ik weet niet. Het huis werd beschoten toen we binnen zaten" (CGVS, p. 19). Op dezelfde vraag antwoordde uw vrouw echter dat uw huis drie à vier keer werd beschoten. Toen ze geconfronteerd werd

met uw verklaring dat dit maar één keer was gebeurd, paste ze haar antwoord aan. Ze verklaarde ineens ook dat het maar één keer voorkwam maar dat er toen drie à vier schoten gelost werden. Uit de lezing van haar verklaringen kan echter afgeleid worden dat ze duidelijk naar drie à vier verschillende schietincidenten verwees. Zo zei ze: "Het huis werd beschoten als hij in de buurt passeerde vooral als ze de auto van mijn man zagen" "Die kogels raakten soms de ramen of de lakens, dekens" (CGVS, p. 5). Deze tegenstrijdigheden evenals uw vage verklaringen over een dergelijk belangrijk incident dat u trof, zijn opmerkelijk en ondermijnen de geloofwaardigheid van deze dreigingsfeiten." Hieraan kan nog worden toegevoegd dat verzoeker de beschieting van zijn huis situeert na het incident waarbij zijn wagen werd beschoten door gemaskerde mannen, een incident dat hij plaatst in de 12de maand van 2016 (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16 en p. 18). Verzoekers echtgenote verklaarde daarentegen meermaals dat eerst het huis ongeveer 3-4 keer werd beschoten en dat vervolgens het huis in brand werd gestoken. Deze brandstichting situeert zij net zoals verzoeker in april 2012. Daarna, in de 12de maand van 2016, werd hun wagen beschoten (administratief dossier, stuk 6B, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5-6). Het hoeft geen betoog dat de vaststelling dat verzoeker en zijn echtgenote opnieuw niet in staat blijken te zijn om hieromtrent duidelijke, eensluidende en coherente verklaringen af te leggen de geloofwaardigheid van voornoemd incident verder onderuit haalt.

Aangezien om het geheel van voormelde redenen geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker beweerde jarenlange problemen met Hamas, kan evenmin geloof worden gehecht aan zijn rechtstreekse vluchtaanleiding, zijnde het incident waarbij zijn wagen eind 2016 zou zijn beschoten en de hierop volgende telefonische bedreiging dat hij geluk had gehad en dat hij een kogel verdient (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18).

Ook wat betreft de problemen die zich in Gaza zouden hebben voorgedaan na hun vertrek, leggen verzoeker en zijn echtgenote uitermate vage verklaringen af die geenszins kunnen overtuigen. De Raad stelt vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing waar correct het volgende wordt vastgesteld: "(...) U verklaarde dat Hamas na uw vertrek twee à drie keer bij u thuis is binnengevallen. U weet echter niet wanneer deze invallen voorvielen (CGVS, p. 13). Verdere informatie daarover hebt u ook niet. Uw echtgenote kon evenmin details aanreiken over deze invallen. Ze bleef herhalen dat Hamas blijft langskomen en blijft naar jullie vragen. Ze wist evenmin wanneer Hamas voor het laatst is gekomen (CGVS Notities van de echtgenote, p. 3)." zodat deze motieven onverminderd staande blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt. Zo verzoeker in het verzoekschrift terecht opmerkt dat in de bestreden beslissing verkeerdelijk wordt gesteld dat hij niet zou weten waarom zijn zoon M. werd opgesloten, terwijl hij in werkelijkheid heeft verklaard niet te weten waarom M. niet werd vrijgelaten, dient de Raad na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud voorts vast te stellen dat verzoeker allesbehalve duidelijke en coherente verklaringen heeft afgelegd omtrent de arrestatie van zijn twee zonen. Zo verklaarde verzoeker bij aanvang van het gehoor: "(...) K.(...) is daar. Hij werd opgesloten door Hamas. Ik heb een document i.v.m. zijn opsluiting. (...) Is K.(...) nog altijd opgesloten? Nee. Hij is vrij. (...) M.(...). Sinds een week geleden heb ik gehoord dat M.(...) meegenomen werd door Hamas en dat hij nog vastzit." (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4). Zoals verzoeker het hier voorstelt, lijkt het erop dat eerst zijn zoon K. werd opgesloten door Hamas, dat K. opnieuw werd vrijgelaten en dat zijn zoon M. pas nadien – verzoeker hoorde dit pas een week voor zijn persoonlijk onderhoud – werd meegenomen door Hamas en dat hij nog steeds vastzat. Later tijdens het persoonlijk onderhoud gaf verzoeker echter een andere versie van de feiten, namelijk dat hij ongeveer 2-3 maanden na zijn vertrek telefonisch had vernomen dat beide zonen opgepakt werden. Aan verzoeker ter verduidelijking gevraagd of dit inderdaad gebeurde 2-3 maanden na zijn vertrek, liet hij optekenen: "Ja. Recent hebben ze M.(...) opgesloten. Vroeger zat K.(...) vast. Dan hebben ze hem vrijgelaten. Op het document staat de datum van zijn aanhouding, twee keer aangehouden." (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13-14). Niet alleen spreekt verzoeker hier vreemd genoeg plots over twee arrestaties van zijn zoon K. terwijl hij doorheen zijn verklaringen voor het overige op geen enkel moment gewag maakt van een tweede arrestatie en ook zijn echtgenote slechts van één arrestatie spreekt, bovendien lijkt verzoeker ook hier opnieuw aan te geven dat zijn zoon M. pas werd opgepakt nadat zijn zoon K. reeds werd vrijgelaten. Hierop probeerde de protection officer opnieuw meer duidelijkheid te verkrijgen, waarop verzoeker wederom verklaarde dat zijn beide zonen samen werden gearresteerd: "Dat is nu de eerste keer dat M.(...) is aangehouden? Ja. Wanneer was het? Samen met K.(...). Ze lieten toen K.(...) vrij. Hij blijft. Hij is dus sinds een aantal maanden opgesloten dan? Mijn zoon is niet de enige. Andere mensen ook. Ten onrechte." (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). Daarnaast kunnen nog een aantal inconsistenties worden vastgesteld tussen verzoekers verklaringen en deze van zijn echtgenote. Waar verzoeker beweerde dat hij van zijn zoon K. had vernomen dat hij en M. apart

waren opgesloten, op verschillende locaties, verklaarde zijn echtgenote dat haar zonen werden opgesloten in de Al Katiba gevangenis. Waar K. volgens de echtgenote van verzoeker werd vrijgelaten omdat hij getrouwd is en kinderen heeft en zij hierbij ook verklaarde dat de vrijlating door een advocaat werd geregeld, beweerde verzoeker dat K. werd vrijgelaten nadat hij een verklaring had ondertekend dat hij niet meer voor de deur zou zitten. Waarom zijn zoon M. dan niet (onder dezelfde voorwaarden) werd vrijgelaten, kon verzoeker niet zeggen (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13; stuk 6B, notities van het persoonlijk onderhoud vrouw, p. 3-4). Het geheel van voormelde vaagheden, wisselende verklaringen en incoherenties maakt dat ook aan de arrestatie(s) van verzoekers zonen door de Raad geen geloof wordt gehecht.

Voor het overige komt verzoeker in wezen niet verder dan het louter volharden in en herhalen van zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees ten aanzien van Hamas en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermogt zijn geloofwaardigheid te herstellen, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

8.3.2. De door verzoeker en zijn echtgenote neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt de in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten correct als volgt: "De door u en door uw echtgenote neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Uw paspoort, haar paspoort, het paspoort van uw zoon, de kopie van het paspoort van uw dochter, uw identiteitskaart en die van uw echtgenote bewijzen allemaal jullie nationaliteit en herkomst uit Gaza, waaraan niet wordt getwijfeld. De UNRWA-kaart van uw vrouw bewijst dat ze bij UNRWA geregistreerd is, hoewel ze weinig hulp kreeg van UNRWA omdat ze met u, dus met een burger, is getrouwd (CGVS, p. 5; CGVS Notities van de echtgenote, p. 4). Jullie huwelijksakte bewijst jullie burgerlijke staat, waaraan evenmin wordt getwijfeld. De brochure van uw vereniging bewijst dat deze vereniging bestaat en dat u daar een rol in had. Dit wordt echter ook niet betwist. De drie elektriciteitsfacturen uit Gaza steunen uw herkomst uit Gaza. Het attest van schade dat u neerlegde geeft louter aan dat er in uw huis brand was op 14 april 2012 waardoor de brandweer moest ingrijpen. Er is aldus geen verwijzing naar de oorzaak evenmin staat erin vermeld of de brand opzettelijk werd gesticht of niet. Het document dat afgegeven is door Fatah en dat uw problemen moet bewijzen met Hamas betreft een gesolliciteerd document waaraan geen objectieve bewijswaarde verleend kan worden. Bovendien komt de inhoud ervan niet overeen met uw verklaringen. U verklaarde dat het document te maken had met het incident van 2016 waarbij u beschoten werd door Hamas. Dit document verwijst echter niet specifiek daarnaar. Hierop wordt enkel vaagweg vermeld dat u en uw echtgenote tegen Hamas waren en dat Hamas jullie daarom probeerde te vermoorden (document nr. 12). U legde ook een kopie neer van een document dat zou bewijzen dat uw zoon K.(...) aangehouden werd door Hamas. Op dat document vermeldt het Ministerie van Binnenlandse Zaken dat K.(...) aangehouden is bij hen sinds 11 maart 2018. Dit document heeft echter geen objectieve bewijswaarde vermits het niet gepaard gaat met geloofwaardige verklaringen. De informatie daarop vermeld spreekt uw verklaringen ook tegen. U verklaarde immers dat uw zonen drie é vier maand na jullie vertrek uit Gaza (in maart 2017) aangehouden werden (CGVS, p. 14). Dit document geeft echter aan dat uw zoon K.(...) pas op 11 maart 2018, dus een jaar na uw vertrek, werd aangehouden. Verder betreft dit document een kopie. Fotokopies hebben weinig bewijswaarde gezien ze makkelijk via allerlei knip- en plakwerk kunnen gefabriceerd worden." Verzoeker overtuigt geenszins waar hij in het verzoekschrift aanvoert dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud aanhaalde dat er sprake is van twee aanhoudingen, een eerste maal drie à vier maanden na zijn vertrek uit Gaza en een tweede maal een jaar na zijn vertrek, hetgeen de datum vermeld op het document dat werd neergelegd verklaart. De Raad verwijst naar hetgeen hoger werd uiteengezet en op basis waarvan wordt besloten dat aan de arrestatie(s) van verzoekers zonen geen geloof kan worden gehecht. De Raad herhaalt in dit verband dat verzoeker op een bepaald ogenblik weliswaar terloops sprak over twee arrestaties van zijn zoon K., doch hij doorheen zijn verklaringen voor het overige op geen enkel moment gewag maakte van een tweede arrestatie en ook zijn echtgenote slechts van één arrestatie spreekt. Aangezien verzoeker hieromtrent geen duidelijke verklaringen aflegt en mede gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven, oordeelt de Raad dat het document van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in verband met de arrestatie van verzoekers zoon K. op zich niet kan volstaan om de relevante elementen van verzoekers vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden. De Raad benadrukt in dit verband dat de verklaringen van verzoeker voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk moeten zijn opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de

relevante informatie in verband met het land van gewoonlijk verblijf en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht, wat in casu niet het geval blijkt.

De bij aanvullende nota neergelegde brief opgesteld door de Yanabee'a elkhair association for good-deeds dd. 29 juli 2019 werd hoger reeds besproken. Ook de brief van het National Committee for Reform and Reconciliation dd. 17 juli 2019 kan verzoekers geloofwaardigheid niet herstellen. Over deze brief kunnen vooreerst gelijkaardige bemerkingen worden gemaakt als over de brief van de Yanabee'a elkhair association for good-deeds. De Raad wijst te dezen in de eerste plaats op het sterk gesolliciteerd karakter van de brief in kwestie, die werd opgesteld op vraag van verzoeker en die duidelijk louter werd opgemaakt ten behoeve van zijn asielpprocedure zodat dit stuk een erg relatieve bewijswaarde heeft en niet kan opwegen tegen de in de bestreden beslissing aangehaalde sterke en persistente twijfels over de geloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven. Dit klemmt des te meer nu een dergelijke brief door eender wie kan zijn opgesteld en dienvolgens geen enkele waarborg biedt inzake authenticiteit. De Raad stelt hierbij nog vast dat de brief een getypt document betreft dat echter handgeschreven werd gedateerd. De Raad herhaalt dat het hierbij vreemd is te moeten opmerken dat het duidelijk om hetzelfde handschrift gaat dan op de brief van de Yanabee'a elkhair association for good-deeds, tevens een getypt document dat handgeschreven werd gedateerd. Deze vaststelling, samen met de vaststelling dat beide documenten een gelijkaardige opmaak hebben en zelfs in hetzelfde lettertype en –grootte werden opgesteld, doet vermoeden dat beide stukken door een en dezelfde persoon werden opgemaakt. Daarnaast dient te worden vastgesteld dat de inhoud van de brief van het National Committee for Reform and Reconciliation niet strookt met de verklaringen die verzoeker en zijn echtgenote hebben afgelegd. Zo wordt in de brief geattesteerd dat er gepoogd werd om het probleem minnelijk op te lossen en om verzoekers zoon vrij te krijgen uit de gevangenis, hetgeen niet gelukt is. Zowel verzoeker als zijn echtgenote verklaarden echter resoluut dat er geen bemiddelingspogingen werden ondernomen. Zo leest de Raad in de notities van de persoonlijke onderhouden: "Hebt u uw problemen op een traditionele manier proberen op te lossen? Die manier werkt niet met Hamas" (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19) en "Hebben jullie jullie probleem ooit via bemiddeling proberen op te lossen? Nee. Hamas is overal in Gaza aanwezig. Ze controleren alles. Wat mij betreft, mogen die Joden terugkomen en Hamas uitzetten. Degenen die tot Hamas niet behoren, durven niet om hen te bekritisieren. Anders gaan ze hen doodschieten." (administratief dossier, stuk 6B, notities van het persoonlijk onderhoud vrouw, p. 6). Verzoeker verklaarde weliswaar dat hij heeft geprobeerd om zijn broer, die tot Hamas behoort, in te schakelen om te bemiddelen om zijn zoon vrij te krijgen. Hij voegde hier echter aan toe dat zijn broer tot nu toe niets heeft gedaan (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan ook de brief van het National Committee for Reform and Reconciliation geen enkele bewijswaarde worden toegedicht. Wat betreft de oproepingsbrief merkt de Raad vooreerst op dat het uitermate bevreemdend moet worden geacht dat deze convocatie een logo en hoofding van de Palestijnse Autoriteit (Palestinian National Authority) draagt. De Raad acht het ten zeerste onwaarschijnlijk dat na de machtsvername door Hamas in 2007 in Gaza nog enig document met de naam, hoofding of logo van de Palestijnse Autoriteit zou zijn afgeleverd. Het betreft overigens slechts een kopie van een handgeschreven document dat door eender wie kan zijn opgesteld en dienvolgens geen enkele waarborg biedt inzake authenticiteit. Deze opmerkingen terzijde gelaten, is het de Raad overigens volstrekt onduidelijk en verzoeker licht evenmin toe waarom hij niet in de mogelijkheid zou zijn geweest om deze oproepingsbrief, waarbij hij wordt opgeroepen op zich op 25 november 2018 aan te bieden op het politiekantoor, aan het verzoekschrift te voegen of zelfs voor te leggen bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nu de beslissing in zijn hoofde pas werd genomen op 12 juli 2019 en uit zijn verklaringen blijkt dat hij contact onderhoudt met zijn kinderen in Gaza (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). De Raad dient dan ook vast te stellen dat voormelde oproepingsbrief geen nieuw element in de zin van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet betreft zodat dit stuk uit de debatten wordt geweerd. De Raad verwijst in dit verband ook naar het arrest "Nigyar Rauf Kaza Ahmedbekova en Rauf Emin Ogla Ahmedbekov tegen Zamestnik-predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite", van 4 oktober 2018, in de zaak C-652/16, waarin het Europees Hof van Justitie oordeelde dat "artikel 46, lid 3, van richtlijn 2013/32, gelezen in samenhang met de verwijzing in artikel 40, lid 1, van deze richtlijn naar de beroepsprocedure, aldus moet worden uitgelegd dat de rechterlijke instantie waarbij beroep is ingesteld tegen een beslissing tot weigering van internationale bescherming, gronden voor de verlening van internationale bescherming of feitelijke gegevens die weliswaar betrekking hebben op gebeurtenissen of bedreigingen die zich zouden hebben voorgedaan vóór de vaststelling van die weigeringsbeslissing of zelfs vóór de indiening van het verzoek om internationale bescherming, maar die voor het eerst zijn aangevoerd tijdens de beroepsprocedure, als zijnde „nadere verklaringen” en na de beslissingsautoriteit te hebben verzocht deze te onderzoeken, in beginsel dient te beoordelen. Deze rechterlijke instantie is daartoe

echter niet gehouden indien zij constateert dat deze gronden of gegevens in een te late fase van de beroepsprocedure zijn aangevoerd of niet op een voldoende concrete wijze zijn ingediend om naar behoren te worden onderzocht, of ook, wanneer het gaat om feitelijke gegevens, indien zij constateert dat deze niet van betekenis zijn of zich niet voldoende onderscheiden van de gegevens waarmee de beslissingsautoriteit reeds rekening heeft kunnen houden.” (§ 103).

8.3.3. In de mate verzoeker nog voorhoudt dat hem het voordeel van de twijfel moet worden gegund, herhaalt de Raad dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden gesteld door artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet, wat in casu niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat.

8.3.4. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en is een onderzoek naar de voor verzoeker voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in Gaza te dezen irrelevant.

Vermits aan het asielrelaas en de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht, kan hij zich evenmin dienstig beroepen op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.”

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door verzoekster en haar echtgenoot aangehaalde asielmotieven, dient aldus te worden besloten dat deze persoonlijke feiten die verzoekster ter staving van haar verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die haar zou hebben gedwongen het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, niet aantonen.

8.2.3.4.3. andere relevante elementen

In casu ontwaart de Raad, na een individueel en ex nunc onderzoek van de elementen van het administratief dossier en de procedure, geen ander relevant element eigen aan verzoeksters persoonlijke situatie waaruit blijkt dat zij zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt waardoor zij gedwongen werd het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

8.3. Besluit

Gelet op het voorgaande, waaruit blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook, en verzoekster bovendien niet aantoonde dat zij zich niet langer kan beroepen op de bijstand van UNRWA om redenen buiten haar invloed en onafhankelijk van haar wil, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoekster conform artikel 1D van het Verdrag van Genève dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

In het kader van onderhavig beroep tegen een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1 D van het Verdrag van Genève en artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet kan er *in casu* geen sprake zijn van een onderzoek van verzoeksters verzoek om internationale bescherming in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus, welke status, zoals de naam al doet vermoeden, “subsidiair” wordt toegekend aan de vreemdeling die niet als vluchteling kan worden beschouwd. De Raad besluit echter op basis van het geheel van wat voorafgaat dat verzoekster zich nog steeds kan beroepen op de bijstand van UNRWA en dat zij daarom nog steeds als een Palestijnse vluchteling kan worden beschouwd.

Voor zover nodig benadrukt de Raad dat een “*individuele beoordeling van alle relevante elementen*” werd uitgevoerd overeenkomstig de interpretatie van artikel 12, lid 1, onder a) van Richtlijn 2011/95/EU door het HvJ in het bovengenoemde arrest *El Kott* (§§ 61 e.v.) en deze beoordeling alle aspecten omvat van een onderzoek uitgevoerd in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoekster de kans

kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

10. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 1D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend twintig door:

Mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

Dhr. R. VAN DAMME, griffier.

De griffier, De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS